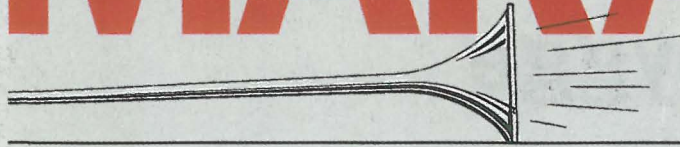

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Evangelist i alla väder!

Märta Larsson, 80, på väg till sitt missionsfält Sid 16-19

UR INNEHÅLLET**LEDARE****Svarthygge** 2**PREDIKAN***Den nya tidsålderns folk* 4*Församling - en kryddväxt* 10*Fylld av nåd och kraft* 20*Liv eller ceremoni* 26**REPORTAGE & MISSION***Vi såg medaljens baksida* 7*Nytt hopp i Litauen* 8*Öppna missionsfält...* 16*En annorlunda bibelskola* 25**ARTIKLAR***Gud steg ner...* 14*Den lokala fria församling* 22*Pingst - fria församlingar?* 24**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.stE-mail: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2001

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Svarthygge

DET HAR PÅ MÅNGA SÄTT varit en omvälvande höst. Slag i slag har händelserna avlöst varandra både globalt och lokalt. De fruktansvärda terror- och vedergällningsaktionerna i den stora makt-sfären har gjort sig påmindra ända in under vårt eget skinn, bokstavligen talat. Man frågar sig ideligen; hur länge ska denna upptrappning kunna fortsätta innan ett maktbud går ut ovanifrån?

Under det att vi, Maranatavänner från hela Skandinavien, varit samlade till bibelskola på Bällsta i Stockholm, kastades vi rakt in i både de politiska och religiösa händelsernas mitt. I allt från hotet om mjältbrandssmitta, media-jakten på en önskad syndabock i det ständigt olösta statsministermordet, regeringens lagrådsremiss angående hets mot homosexuella, - till bildandet av den Svenska Evangeliska Alliansen och de långt gångna planerna för bildandet av ett "Pingst-samfund", förstår vi att det inte kan vara någon tillfällighet att allt detta sker just nu, och att det går så fort.

I skydd av att "folket står rådlösa vid havets och vågornas dån" görs det snabba framryckningar på olika slagfält. Det som för bara några årtionden sedan var otänkbart att genomföra, sker nu inom loppet av några månader eller veckor. "Oheliga allianser" sluts på olika plan.

"NU LYFTER VI" löd vinjetten över den tilldragelse som timade i Filadelfiakyrkan i Stockholm den 26:e oktober. *Svenska Evangeliska Alliansen* (SEA) bildades. Så ställs vi nu inför det faktum att ännu ett ekumeniskt fartyg är sjösatt. Eller var det ett luftskepp... Superlativen i den kristna pressen tycks inte veta någon gräns;

-Det går att ändra på Sverige,
-Ny allians vill bygga broar,
-De ska samla kristna i alla samfund,
är några av rubrikerna. Med en samling kring den mycket allmänt hållna Lausannedeklarationens fem punkter proklamerar man nu att "Bibeln måste upp på dagordningen igen".

På ledarsidan i Världen Idag skriver Ulf Ekman följande under rubriken "Visst behövs en evangelisk allians":

-Kring dessa punkter kan säkert de allra flesta väckelsekristna och bibeltroende samlas.

-En effekt kommer säkert att bli att alla kommer att upptäcka att de evangeliskt väckelsekristna är många fler än vad man först anat.

-Stigmat kring Bibeln måste bort. Ingen evangeliskt troende kan acceptera att man blir ratad, bortförest eller idiotförklarad för att man håller fast vid kristenhetens grunddokument, Bibeln. (Nr 6-2001)

Det är märkligt att denne, tidigare så "ratade" förkunnare, lyckats med konststycket att nu stå på samma plattform som denna ekumeniska konstellation, och väl-signar den både genom ord och genom handpåläggning. Inte nog med det, han tycks också vara den förste som är beredd att ta nästa steg då han säger:

-Oavsett syn på kyrka och ämbete så är det viktigt för både lågkyrkliga och frikyrkliga att bejaka och upptäcka rikedomerna i den bibeltro som många högkyrkliga bär på. De är inte mindre evangeliska när det kommer till bibelsyn och de har mycket att tillföra.

Ekmans rötter i de höga kyrkliga sfärerna gör sig åter påmindra.

Är då inte destinationen för denna nygamla farkost redan given? Moders-hannen - dock inte den himmelska - utan den jordiska, den gamla modern i Rom.

DET MEST OROVÄCKANDE är nog ändå det som sker i Stockholm i december, direkt efter predikantveckan. Då skall rådslag hållas om en riksförening, *PINGST - fria församlingar i samverkan* (FFS), som skall bildas. Att detta sker i samma lokaler som bildandet av SEA är en händelse som ser ut som en tanke, och det är naturligtvis ingen tillfällighet att det sker nästan samtidigt. Nya band knyts på olika områden. Frågan är bara om det är "fridens band". Söker man Andens enhet eller är det åter Mammon som förenar, vid kassakistan?

Några klipp ur en stor och mycket avslöjande intervju i pingströrelsens relativt nya tidning, *pingst.nu* (nr 6-7 2001), får åskådliggöra hur utvecklingen avancerat. Det är Sten-Gunnar Hedin, förestandare i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm och Jack-Tommy Ardenfors, förestandare för Smyrna-församlingen i Göteborg som "reder ut begreppen". Dessa två står i ledningen för den arbetsgrupp som utgörs av ett 20-tal ledare från pingstförsamlingar i hela landet och tidningen berättar att de har i de egna leden fått flera öknamn, bl a "Bill och Bull".

Den fråga vi först fastnar för i intervjun är *varför* detta FFS och *vad* kommer det att betyda för den enskilde medlemmen i en pingstförsamling?

-Förhoppningsvis skall det stärka identiteten, man skall få anledning till berättigad stolthet över att faktiskt vara en del av ett mycket stort sammanhang, nationellt och internationellt. Detta är inte oväsentligt när det blåser vindar och man talar om sekter och sekterism, den enskilde medlemmen behöver påminnas om att som pingstvän i "Blomstermåla" är man en del av pingstvännerna i Sverige och då är man också en del av pingstvännerna i världen - och då handlar det om hundratals miljoner.

Tongångarna är oss välbekanta.

Man säger vidare att det egentligen inte finns några hinder i riksföreningens stadgar för att ta steget fullt ut till att registrera ett trossamfund i framtiden.

-Vi har inte stuckit under stol med att steget mellan riksförening och registrerat trossamfund är litet.

-Många ser att det finns ytterligare möjligheter om man tar steget till en registrering, nämligen kyrkoavgiften, mindre risk för sektstämpel och möjligen också en enklare hantering med tystnadsrätten.

I slutet av intervjun i *pingst.nu* framkommer det att misstankar funnits om att det hela bara handlar om kyrkoavgiften, alltså att det är en ekonomisk fråga.

-Jo det är riktigt, vi har ju medvetet legat mycket lågt med detta. Men den kritiken tar vi hellre, för incitamentet för denna gemenskap får aldrig misstänkas vara ekonomiska skäl, alltså att vi skulle lägga fram det här förslaget för att få ihop pengar. Vi har ju en helt annan vision med förslaget.

Till sist tar man bladet helt från mun:

-I folkmun blir vi ju ett samfund och många kommer att vilja se hela vägen till registrering så fort som möjligt. Och för oss är det här i grunden väldigt odramatiskt.

Vi frågar oss; kan detta sägas mera klart och avslöjande?

Pingstledarna sa i inledningen av intervjun, då man även citerade Paulus, att "lidelsen" som drivit dem är "omsorg om församlingarna"... Men, har inte denna "omsorg" lite väl grumliga motiv?

Vilka ja-sågarna "Bill och Bull" är, är oss nu bekant, men vem är då "elake Måns" och var gömmer han sig? Vem är egentligen ingenjören till detta bygge? Döljer han sig manne bakom deras egna "höga" visioner, det som format dessa stora "tankebyggnader"?

SOM SVENSKA MEDBORGARE är vi tvungna att följa *Plan- och bygglagen* då vi ska ta oss för att uppföra en byggnad. Om denna inte respekteras så finns det noggranna anvisningar om åtgärder som skall vidtas;

-Är det uppenbart att ett arbete eller en åtgärd som avses i första stycket äventyrar en byggnads hållfasthet eller medför fara för människors liv eller hälsa, skall nämnden förbjuda att arbetet eller åtgärden fortsätts. (SFS 1987:10, 10 kap. 3§)

Har inte vi kristna fullständigt tappat bort att det finns lagar för hur man bygger även på det andliga området?

Allt bygge som på något sätt hotar den lokala församlingens frihet och hållfasthet är inget annat än SVARTBYGGE! Sedan må de kallas "fria" församlingar, pingst eller maranata, uppknutna i olika lokala och globala nätverk. Dessa byggen medför fara för människors andliga liv och hälsa.

Man använder visserligen missionen och evangelisationen som motiv för dessa allianser, men det har ju visat sig att organiserandet är enbart hämmande och passiviserande!

En påminnelse om vad pionjärerna förkunnat är helt nödvändig. Vi citerar från förordet i Lewi Pethrus skrift *De kristnas enhet*, från år 1919:

-Vid behandling av föreliggande ämne har vi utgått från den övertygelsen,

-att den apostoliska församlingen är mönsterbilden för Kristi församling i alla tider,

-att den kristna församlingen i vår tid i stort sett icke motsvarar det nytestamentliga mönstret,

-att alla kristnas mål måste vara att återföra församlingen till likhet med hennes apostoliska ursprung,

-att detta sker, därigenom att Andens liv i församlingen får frihet att utveckla sig,

-att därför allt som inverkar störande på församlingens rörelseförmåga måste av-

lägsnas från församlingen och dess verksamhet, och att Bibeln ensam är auktoritet, som skall fälla utslaget, när det gäller att avgöra, vad som i detta fall får tolereras eller icke.

Församlingen är alltså inte av jorden! Dess konstitution är himmelsk och leds och styrs av andliga lagar.

DET FINNS ENDAST EN MOTPOL till den världskyrka vars grenar snart sträcker sig över hela jorden; husförsamlingen, den lilla gemenskapen dit Jesus har knutit sitt löfte om sin underbara närvaro;

-Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem. (Matt 18:20)

Jesus säger i Mark 4:30-31, nästan eftertänksamt, som om han sökte en relevant liknelse;

-Vad skall vi likna Guds rike vid, eller vilken liknelse skall vi använda för att beskriva det?

-Det är som ett senapskorn. När man sår det är det minst av alla frön på jorden.

Det minsta av alla frön, ett frö som har ett enda existensberättigande; att bli en växt som producerar nya frön, som åter producerar nya frön.

När denna växt blir ett träd i vars grenar himmelens fåglar kan bygga sina bon, har det upphört att vara en kryddväxt. Det suger enbart näringen ur marken och har blivit ett tillhåll för allsköns fåglar, samma flygfän som nyss gjort sig ett skrov-mål på säningsmannens utsäde. Dessa fåglar, som Jesus namnger som *Satan*, söker en boplatz i de abnorma träden. Dessa träd måste tydligt märkas ut, för den kommande avverkningen: *-Fallet, fallet är det stora Babylon...* (Upp. 18:2)

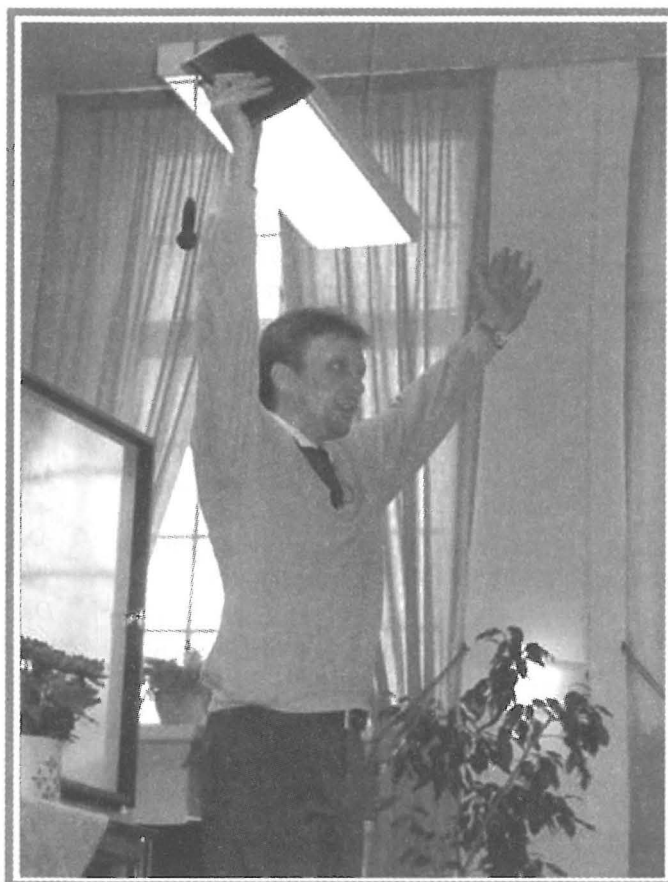
Kampen måste föras vidare för att bevara församlingen, fri från oheliga allianser, på den grund som är lagd, nämligen Kristus, Han som införde Pilatus avlade den goda bekännelsen: *-Mitt rike är icke av denna världen.* ■

Text:
Mikael
Eliasson

Foto: Paulus Eliasson

Den nya tidsålderns folk

Predikan: Robin Widén

”

*Vi kan se ut
som förlorare
här i tiden, men
vi är inte förlo-
rare i Guds
ögon. Får han
grepp om oss,
så blir vi mer
än övervinnare!*

”

Foto: Mikael Eliasson

Judas brev står skrivet om att kämpa för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga.

I den här kampen är vi inte ensamma. Det finns många vittnen som har gått före, som har avlagt den goda bekännelsen, fullbordat sitt lopp väl och nu är hemma i härligheten.

Vi har våra mått för individernas prestationer. Vid läsningen av Hebréerbrevet 11, verkar det som om man möter världens förlorare. De som beskrivs där, hade ingenting i den här tiden.

Fiendens rike är världen, men det är ett rebelliskt rike. Han behöver människor för att bygga upp det.

Jeus lärde oss att bedja ”Fader vår som är i himmelen, helgat varde ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden.” Det är ett rike med ett helt annat signum, med helt andra förutsättningar, med ett helt annat,

utomvärldsligt mål. Inte här i tiden, inte här på jorden. Det är något förmer.

Vi kan se ut som förlorare här i tiden, men vi är inte förlorare i Guds ögon. Får han grepp om oss, så blir vi mer än övervinnare och segervinnare. Det liv vi fått inplantat i våra hjärtan måste vi bevara. Ifrån hjärtat utgår livet. Det är den nya skapelsen, den nya födelsen i Kristus. Om vi inte blir födda på nytt kan vi inte komma in i Guds rike.

Guds Rike har sin konung, sin Herre. Det har sitt givna område, sina gränser och förutsättningar. Det är ett Andens rike. Om ni genom Guds Ande driver ut onda andar, då har Guds Rike kommit till er, sa Jesus. Guds rike består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande. Tre egenskaper som har en oerhörd bredd och vidd. Det är ett rike som inte vacklar, det kan inte skaka. Allt här i tiden förgås och möter sitt slut. Det får sin ände i fullständig kaos, fastän det har så många tillbed-

jare. Fadern söker efter sanna tillbedjare, som tillber honom i ande och sanning.

Hela vårt liv är en tillbedjan. Vi är tillbedjare; antingen vi tillber det ena eller andra. Passivitet är också en dyrkan.

Aposteln Judas säger så här, låt mig betona det än en gång: ”Kämpa för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga.” Det finns något som är värt att kämpa för, sträva mot och ge hela sitt liv för. Kämpa för att komma in genom den trånga porten, ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet och många är det som går på den – men trång och smal är den väg som leder till livet. Det är omöjligt att komma igenom ett nålsöga, men det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud, som har helt andra förutsättningar.

Vårt liv är en tillbedjan och har ett mål: Guds förutsättningar. Om din sanna hjärtebön är ”tillkomme ditt rike”, så kan detta manifesteras i dig. Det blir realiteter för

dig och du får vara ett redskap för Herren i tiden.

Det liv du äger inplantat i ditt hjärta är unikt. Det är överväldigande och fyller hela dig med sådan glädje och tacksamhet så vi springer upp av fröjd och lovar Gud. Det fyller oss med en kärlek som inte kan härledas till oss själva, men som griper över allt, en kärlek som spränger gränser. Den söker icke sitt, den förhåller sig icke....

Det nya livet vi fått söker icke efter något annat än det som är av himmelen. Det är det nya livets signum, för det är av Gud och kommer att återgå till Gud. Det söker sig uppåt, det söker sig hemåt. Det lever ett liv med Jesu tillkommelse så nära som om han kunde komma vilken sekund som helst.

Det nya livet av Gud söker ingenting annat än det som är bortom tiden. Det strävar inte efter någonting annat än det som kan ge sann mättnad, sann tröst, sann tillväxt. Det sträcker sig hemåt genom tron.

Genom tron föll Jerikos murar. Genom tron tågade man ut ur Egypten, genom tron såg Israels folk någonting annat i fjärran. Genom tron härdade man ut, genom tron försköt man allt det andra. Det som rätteligen hörde fienden till, det vände man ryggen. Man hade sett någonting bättre, himmelskt, övergripande: Ett rike som icke kan vackla.

Det som skedde i samband med EU-kongressen i Göteborg var fruktansvärt. Det markerar en avstamp för allt som sker framöver. Det är samma ande som härskar i demonstrationståg med människan i täten, vare sig de får sådana våldsamma uttryck eller är stilla och fredliga. Det är samma ande överallt där man hänger sig åt människoförgudning. Namn upphöjs i religiösa sammanhang eller på idrottsarenor – det är samma ande som driver. Den vill fånga, den vill fördärva och det kommer snart att visa sig.

Människan vandrar sin tillvaro här i tillbedjan och vill se saker och ting förverkligade. Gud söker sanna tillbedjare. Skall Människosonen när han kommer finna tro här på jorden?

I Matteus 13 är det väldiga perspektiv som målas upp. Det talas om vad som *är* och vad som *är likt*. Himmeleriket är *såsom* och himmeleriket är *likt*... Något har

förändrats, något har avvikit från hur det var ursprungligen. Det är *likt*.

De beslut som fattas, får konsekvenser. I början kan det verka bra, men det får ödesdigra konsekvenser. Vi har vår själ i vår hand. Vad du främst ska bevara är hjärtat, säger Skriften, ty därifrån utgår livet. Det är förutsättningen för att anden, själen och kroppen; hela varelsen, skall vara i funktion, duglig för att kunna gå på Hans vägar. Genom tron.

Himmeleriket är såsom när en man sådde god säd. (Matt. 13:24) Men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs. Det var god säd. Och så kom ogräs. Det är motsatser och det får konsekvenser på skördedagen då säden ska bärgas in i ladorna.

Senapskornet är en liten kryddväxt. Om du sår vete i din åker, då förväntar du dig att få vete. Om du sår ett litet senapskorn, så ger det en liten kryddväxt som bär andra senapskorn. Men här blir det något annat. Något har skett som förändrat allt. Vi läser om skäppan, surdegen och kvinnan. Det är *likt* – men har kommit bort ifrån ursprunget. Vid skördedagen, tidens ände, så binds ogräset ihop i knippor för en slutdestination.

-Gud söker sanna tillbedjare. Skall Människosonen när han kommer finna tro här på jorden?

En man sådde god säd i sin åker. Men när folket sov, kom ovännen och sådde ogräs. Det var verksamhet i båda fallen. Både mannen och ovännen hade ett utsäde. Men vi får vänta till skördedagen på avslöjande resultat. Det är en process att

gå igenom. Må Gud hjälpa oss att vi bevaras i vårt kall, vårt ursprung. Må vi hämta vår näring ur de rätta källorna, så vi kan hålla ut, bevara tron och bekännelsen.

Filadelfiaförsamlingen tog vara på Ordet och Namnet. Det gäller att vara i det ämbete Gud kallat oss var och en till. Vad söker jag, vad ger jag näring åt, vad strävar jag efter? Ur vilka brunnar dricker jag? Vad är mitt liv inriktat på?

"Vid midnattstid ljöd ett anskri: Se, brudgummen kommer, gån ut och möten honom!" Vi kan komma in i så mycket, det gäller att gå ut för att möta...

Även de förståndiga nickade till och somnade. Folket sov, då kom fienden och sådde ogräs. När jag sår, förväntar jag mig att det jag sår ska komma upp i mångfald. Senapskornet ska ge nya korn. Det är det minsta av korn, men den som har tro som ett senapskorn kan säga till detta berg: Häv dig upp och kasta dig i havet. Om det finns hinder i vägen, så kan Herren säga till oss att ta bort det som står i vägen.

Senapskornet är en växt, men här utvecklas det till ett träd. Något ursprungligt går förlorat. Men människan fortsätter att bygga vidare.

Vid skördetiden binds ogräset ihop till knippen som kastas ut, men den goda säden bärgas till ladorna.

Skäppan är också föremål för attacker. Skäppan med mjölet som genomgått processer. Kornet har skilts från rotsystemet, ifrån sitt ax och sitt skal. Genom kvarnens stenar har det krossats till mjöl och samlats i en skäppa. Även det krossade livet står i riskzonen för andra element. Där är det hemmets miljö som hotas. Om mjölet uppblandas med surdeg, så blir det fördärvat. Det har blivit något annat än det är ämnat att vara.

I Leviticus (3 Mos.) läser vi om spisoffret, som skulle handhas på ett speciellt sätt. Där ser vi förebilden till Kristi fullhet som skänkts åt oss. Han var sann Gud, sann människa, det sanna offret; spisoffret som skulle vara osyrat. Där fick varken finnas honung eller surdeg. Honung och surdeg representerar motsatser, men båda i negativ bemärkelse. Honungen talar om mänskliga ambitioner och surdegen om synden. Spisoffret representerar Jesu fullhet och liv, givet åt människan.

Vi människor är genomfördärvade från fotbladet till hjässan på grund av syndens makt. Men genom Jesus Kristus har

vi blivit delaktiggjorda av ett nytt liv. Vi får sitta ned och hålla måltid med honom.

Att sova är också en aktivitet. Vi behöver sova, och nickar till en och annan gång. Kroppen växer, får sitt syre och sin näring under tiden, men den är inte i aktivitet. Uppmaningarna når oss åter och åter. Vaken fördenskull... Vi behöver allt mer vaka och bedja. Hela vårt liv är en tillbedjan.

Till församlingen i Laodicea ropas det ut: Jag står för dörren och klappar! Om någon vill öppna för mig, så vill jag komma in och hålla måltid.

Foto: Mikael Eliasson

-Vad söker jag, vad ger jag näring åt, vad strävar jag efter? Ur vilka brunnar dricker jag? Vad är mitt liv inriktat på?

Slutfasen för församlingen är det som kan skrivas Laodicea. Man har fått så mycket, man har blivit rik – men är eländig, ömkansvärd, fattig, blind – man har inte ens kläder. Man är naken inför honom. Jag råder dig: köp av mig guld som är luttrat i eld. Luttrat. Prövat i elden. Då är det värdebeständigt. Köp av mig – det är ett pris att betala. Men man får underbar gemenskap med himmelens härlighet.

Idag är frälsningens dag med nya möjligheter. Så länge det heter idag bjuder Herren oss att hålla måltid, det osyrade brödets högtid. Så får vi fira livet i Jesus. Han är uppstånden och är här med sin Ande. Det är så mycket som vill blanda sig in. När de mänskliga känslorna, den mänskliga kraften och makten börjar verka så kan det se bra ut. Men det blir en

mutativ förändring som inte är ursprunglig. Det är *likt*. Himmelens fåglar kommer och bygger sitt bo i det mäktiga trädets grenar. Orena andar av alla möjliga slag, religiösa riktningar. I samma kapitel talar Jesus om stengrunden och olika hjärtegrunder.

75% av allt utsäde gick till spillo. Vart tog det vägen? Den upptrampade vägen. Stenhjärtat. Människan i sina egna förutsättningar, den opånyttfödda människan. Vem kommer till den upptrampade vägen? Fåglarna, de tar säden och flyger bort. På stengrunden får säden ingen rot, den torkar bort. Det som faller bland törne och tistel hamnar i en annan aktivitet som också är frukt av ett utsäde. Skördedagen visar vad vi gått in i.

Den helige Ande ropar: Här är vägen, vadra på den! Han går de vägar han fordom gick! Ett hjärta som är mottagligt som den goda jorden förmår bära frukt, 20-, 30-, 50- och 100-falt. Men hjärta kan genomgå fördärvliga processer. Vi blir vana, det blir hårt. Och då finns ingen mottaglighet.

Den som har öron, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som vinner seger, han är delaktig i alla de löften som är givna åt församlingarna i Efesus och Sardes, Pergamus och Tyatira. Den som vinner seger hör vad Anden säger till församlingarna. Om någon öppnar, skall jag komma in och hålla måltid med honom och han med mig.

Alla behöver äta. Israels barn behövde mat i öknen. Först proklamerades blodet, det var en ny början. Försoning och uppehälle. Efter uttåget från Egypten var det Herren som skulle förse dem med allt, hela löftesvägen.

Han försörjde 2,5 miljoner människor i ökentorkan. De fick gå tre dagsresor ut i öknen, och där skulle de fira högtid. Där var Herren, med de nya förutsättningarna. Han skulle vaka över dem såsom en fader vakar över sin son.

Fader vår som är i himmelen, helgat varde ditt namn. Detta inkluderar allt. Vi har var och en fått ett mått av tro på honom. Förlorare i världen, men Guds himmelska rikes medborgare med löfte om ett rike som inte kan vackla. Må vi då lägga av oss allt som är oss till hinder, och särskilt synden. Detta får vi lägga av, och löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. Han som har kallat oss är trofast.

Världen går mot sitt mål. Guds rikes medborgare har ett annat. De när sig av

Herren, genom honom och till honom. Det som är av Gud återvänder till honom. Det ropar och sträcker sig uppåt: Kom, Herre Jesus, kom snart! Vi lever för detta mål, vi ser till att ha olja i både lampa och kär. Vaken, vaken, ni vet inte dagen eller stunden. Vaken, Herre kom!

Gud bevarar den ödmjuka rätt. Knippena samlades ihop. Organisationsknippena. Vi måste lösgöra oss från allt vad organisation heter, så vi kan vara en levande, funktionsduglig organism. Lemmar varandra till tjänst. Fira det osyrade brödets högtid. Det är Kristi fulla liv tillägnat oss, så vi kan nära oss av detta och växa till.

Ställ inte frågan "kan jag göra si eller så, är det fel?" Det är oväsentligt om jag kan göra det ena eller andra. Det som fungerar i det nya livet är den himmelska naturen. Jesus vill äga, forma och dana oss för sitt rike. Vad är angeläget för din själ frälsning? Det är angeläget att ta nya steg på den väg som leder till livet. Att kämpa

Foto: Mikael Eliasson

-Den som vinner seger, han är delaktig i alla de löften som är givna åt församlingarna i Efesus och Sardes, Pergamus och Tyatira. Den som vinner seger hör vad Anden säger till församlingarna.

för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga.

Världens förlorare är den nya tidsålderns folk. Vi skådar uppåt, vi härdar ut, ty vi har Jesus vid vår sida! ■

telefonintervju ---- telefonintervju --- telefonintervju ---- telefonintervju --- telefonintervju ---- telefo

Intervju: Ulla Näsholm

Familjen Sandslett från Norge var på semesterresa i Puerto Plata i Dominikanska Republiken.

Bara ett stenkast från lyxhotellen upptäckte de en skriande misär. Det blev en uppfordran att göra något.

Idag är prakiskt taget hela byn Skudeneshavn engagerad i detta arbete.

Tidningen Maranata nådde Dag Sandslett på telefon.

Foto: Mikael Eliasson

Dag Sandslett i sin blomsterbutik. Framför hustrun Heidi syns sparbössan för missionen. Bilden togs då Berno Vidén och Mikael Eliasson besökte Skudeneshavn i somras.

- Vi såg medaljens baksida

Det började med ett samtal till församlingen i Stockholm. Eller egentligen började det med en semesterresa till Dominikanska Republiken. Dag berättar:

- Ja, vi var på en lyxresa, (det får man nog kalla den) till Puerto Plata i Dominikanska Republiken. Vi åkte med en taxi-chaufför som hette Jesus. Bara det tyckte vi var märkligt. Sen höll vi på att ramla ur bilen när han visade oss andra områden i stan än dem vi hade sett.

- Vi kom in i slummen och fick se medaljens baksida, hur människor hade det bara ett stenkast från turiststråken. Det blev en chock för oss och vi bestämde att göra något. Så fort vi kom hem skulle vi skicka paket till några människor vi hade träffat, lovade vi dem.

- När skickar ni paketen, frågade de ivrigt oss. Jag förstod att vi inte kunde vänta så länge och jag sa: I morron. Vi åkte till hotellet och packade ihop något av vad vi hade med oss i vårt bagage. Kläder, hygienartiklar osv. Vi köpte till en del också innan vi återvände till familjerna med våra paket. När vi reste tillbaka till Norge hade vi nästan bara vad vi gick och stod i.

- Sedan vi kommit tillbaka hem tog vi kontakt med olika hjälporganisationer

för att genom dem kunna bistå människor i Dominikanska Republiken. Det verkade helt omöjligt tills det en dag kom in en dam i min butik. Hon kände någon som var med i Pilgrimsfolket i Norge och genom henne fick vi veta att Maranataförsamlingen i Stockholm har missionärer i Dominikanska Republiken och så tog vi kontakt med dem.

Berno Vidén som förstår arbetet i Santo Domingo förmedlade en mailrapport han fått från de norska syskonen. Bland annat kan man läsa om ett arrangemang som skolan i Skudeneshavn hade på FN-dagen. Barnen hade bakat bullar och hade också en orienteringstävling med frågor och uppgifter angående Dominikanska Republiken. Föräldrarna hade bestämt att pengarna som kom in på detta skulle gå till arbetet i Dominikanska Republiken. Det kom in 7 052:- !

Dag ger ytterligare några exempel:

-I min butik har vi en insamling för detta arbete. Människor lägger i växel-pengar mm. I år blev det 10 000:-.

-Ett bageri bakar ett speciellt bröd Bambino och ger 3:- av varje sålt bröd till Dominikanska Republiken. Det blev 5 000:- på ett år.

Det finns många exempel på hur de vandrat i gärningar som Gud berett för

dem. Dag berättar entusiastiskt om många under de varit med om och hur Gud lett dem i kontakt med olika familjer. Några har blivit frälsta och fått ett nytt liv - också socialt.

Det blir som ringar på vattnet. Det sprider sig. För Carlos, som skrivits en del om i tidningen Maranata, har gjorts extra insamlingar med tanke på hans speciella situation och vad som är nödvändigt med tanke på hans medicinering.

16-åriga Carlos är HIV-smittad och behöver varje månad 3 600:- under resten av sitt liv för att kunna få den bromsmedicin som är nödvändig för honom.

Dag är naturligtvis glad över det gensvar som väckts. Han säger:

- Jag känner att Gud arbetar med mig och jag tror att han vill leda mig vidare.

Inför julen kommer speciella insatser att göras för barnen i de mest utsatta områdena i Dominikanska Republiken. Det blir som nycklar till att nå hela familjer. Barn i Norge har gjort uppoffringar och insatser för att hjälpa andra barn. Ett exempel för andra, både barn och vuxna att ta efter. Man kan inte hjälpa alla, men man kan hjälpa några. Med Kristi kärlek i hjärtat kan man få impulser och idéer för att nå människors hjärtan. ■

Nytt hopp i Litauen

I början av november gjordes ett besök i Litauen. Det var för Maranataförsamlingen Hans Lindelöw, Emanuel Johansson och jag själv som åkte över Östersjön för vidare färd genom Baltikum. Den här

Brev från Igor Serov

Översatt från ryska av Hans Lindelöw

Nåd vare med Er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus!

Må Herren's Namn bli prisat i evigheters evigheter. Amen.

Jag skriver till Er, därför att mitt hjärta är överfullt av bedrövelse, men på samma gång också av glädje. De senaste händelserna som har ägt rum i vår värld, visar att ondskan motiverar och använder sig av alltmer aktiva åtgärder.

Jag har redan skrivit till Er, att innan händelsen i New York och Washington så mötte jag en utländsk person som förutsade något liknande, som snart ska få alltmera globala former. Detta är i princip logiskt – vi befinner oss på gränsen till början på en konflikt mellan Kristendom och Islam, även om jordiska makthavare gör försök att övertyga världen om att det inte är så, att det bara är krig mot terrorismen. Det är möjligt att många också önskar att det ska vara just så. Men man behöver inte vara särskilt vis och förståndig för att se vad som äger rum i verklighetens sfär., och för att förutse händelsernas gång framöver.

Ondskan har nått sitt klimax, Satan, som upplever sina sista dagar, har givit sig in i det sista slaget, genom vilket han blir dömd och går under, en gång och för evigt.

Jag vill, att Ni betraktar det tjugonde seklet. Gripet av fasa genom massor av dåraktiga människor, har alla vetenskapliga upptäckter till syvende och sist vänts mot oss själva. Och hur många av dem gjordes under loppet av det senaste århundradet-?

I jakten på tekniska framsteg, har världen alltmer avlägsnat sig från det andliga.

Titta på en del av våra kyrkor, påminner inte de om Jerusalem på Jesu Kristi tid? Det har nått därhän att Djävulen så har bedårat människor, och däribland också vissa präster och t.o.m. den kristna gemenskapen, som har hamnat i bedrägerier och frestelser, utan att veta vad de gör. Och detta trots att Herren har förvarnat:

-Men tag er till vara för att låta era hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på er oförtänt; ty såsom en snara ska den komma över hela jordens alla inbyggare. (Luk.21:34-35)

Läs också Matt.24:3-8, 14

Jag tror inte att vi bör glömma detta, tvärtom, bör vi påminna om detta varje dag. Men till stort beklagande så existerar det rätt många som dels förvillas själva, och som dessutom förvillar andra och enormt många människor som

gången gällde resan ett besök hos Igor Serov, som suttit fängslad sedan en tid, i väntan på rättegång. Hans framtid har varit mycket oviss, men nu äntligen har ett datum för frigivning fastställts. Vi förstår att Gud mött honom där han suttit inspärrad, efter att ha tagit del av brev han skrivit till både sin familj och Maranataförsamlingen. Ett av dem publiceras här nedan.

Igors och hans familjs öde fick vi vetskap om, genom att hans föräldrar, Oleg och Irina, på förunderliga vägar kom till vårt missionscenter på Bällsta. De bor nu och arbetar i församlingen, och är ivriga att dela med sig av sin nyvunna tro på Jesus till släkt och vänner.

Under vår vistelse i Klaipeda, i västra Litauen, ville vi också göra en insats för människorna på soptip-

pen utanför staden. MARANATAS! läsare fick ju i förra numret ta del av ett skakande reportage om en grupp som verkligen kommit på samhällets skuggsida, i ett land som försöker komma ikapp den välfärd västvärlden står med. För mig, som bara läst om dem, blev det nästan en chock när jag med egna ögon såg, att man bokstavligen bor på stadens soptipp. Den mat vi köpt och de sovsäckar, kläder och skor bilen packats med, tog snabbt slut. En kvinna ville inte bli fotograferad, eftersom hennes syster som bor i Sverige, då kanske skulle se hennes misär.

Jag vet en som sett misären, en som kan ge ett evighetshopp. Hans namn är Jesus, det är honom vi vill presentera. Må Gud hjälpa oss.

Roger Lindroos

slaviskt följer ett enda mål, frestade av Djävulen, ett mål som innesluter två ting: Makt och vinning – de ting, som leder till döden.

Vänd Er uppmärksamhet om så bara till ett av de tydliga exempel som dödar tron hos människor – Den, som vid första anblicken utgör en av de främsta spridarna av evangeliet i världen. Jag dömer inte, det är bara ett exempel. Varför är det så att den person som räknas för medlare mellan Jesus Kristus och den övriga mänskligheten – varför måste han umgås med denna mänsklighet genom ett skottsäkert glas, och på det viset demonstrativt visa för hela världen, att han själv inte tror på Guds beskydd, och att han lever bara p.g.a. mänskliga händers verk, med andra ord så uttrycker han att bara tack vare människohänders verk kan vi bli frälsta från varje tänkbar olycka!

Och vad ska man säga om att vissa präster som har bekransats med lovord, de presenterar synd som likvärdigt med rättfärdighet, och är efterföljare till Sodom och Gomorra. Och med hjälp av mass-media blir människor invaggade i föreställningen att detta är i enlighet med kristna normer, och att synd inte är synd.

Är inte detta Djävulen som försöker förvilla oss?

- Må den som sover vakna upp!

- Må den blinde få sin syn!

Bröder och systrar, jag är inte en särskilt radikalt stämd kristen, men jag är ingen ögon-tjänare. Om jag får vilse så tillrättvisa mig! Jag är rädd för att världen blir en uppehållsort för dem till vilka Jesus säger:

-Ve er, ni skriftlärde och fariseer, ni skrymtare, som tillsluter Himmelriket för människorna. Själva kommer ni inte ditin, och för dem som vill komma in har ni lagt hinder!

(Matt. 23:13-16, 23-33)

Det exemplet, att vi inte kan frälsa oss med skottsäkert glas eller med försäkrings-bolag, smälter som snö-pulver, när skyskraporna i New York blir förstörda och, som det skedde, tog med sig tusentals liv i Super-makten.

Det är en allvarlig förvarning för hela mänskligheten. Världens ledare är oroade, och försöker för sin räddning att använda alla möjliga medel, från att införa sanktioner mot vissa stater, till att göra väpnade invasioner i andra stater. Allt, bara inte att omvända sig till Gud.

Det är bara vår Herre som kan frälsa oss. Lovad vare vår Herre Jesus Kristus, och må Hans Namn bli ärat för evigt och i evigheters evigheter! Amen.

Kärlek, det är det enda som kan övervinna ondskan. Ont föder ont, det är ett obestriddigt faktum. På liknande vis, kärlek väcker kärlek, och neutraliserar det onda. Det onda är på gång, men kärlek också, och med den godheten, som också är verkliga.

Så har också ni, som inte känner mig, och inte känner min familj, visat kärlek, visat oss hjälp och medlidande.

Jag och min familj har förlorat allt, men vi har tagit emot det från Herren. I Hans hand finns ännu mer, bröder och systrar, och Hans barmhärtighet och kärlek är stor.

Vad kan man mer önska?

Halleluja! O, Herre Gud.

Jag vill gärna att ni läser Hebréerbrevet kap. 13.

Frid vare med Er, och ro, ja, må Herren bevara Er!

MARANATA.

Er broder i Jesus Kristus. Igor Serov. 28/10 - 2001 ■

Församlingen

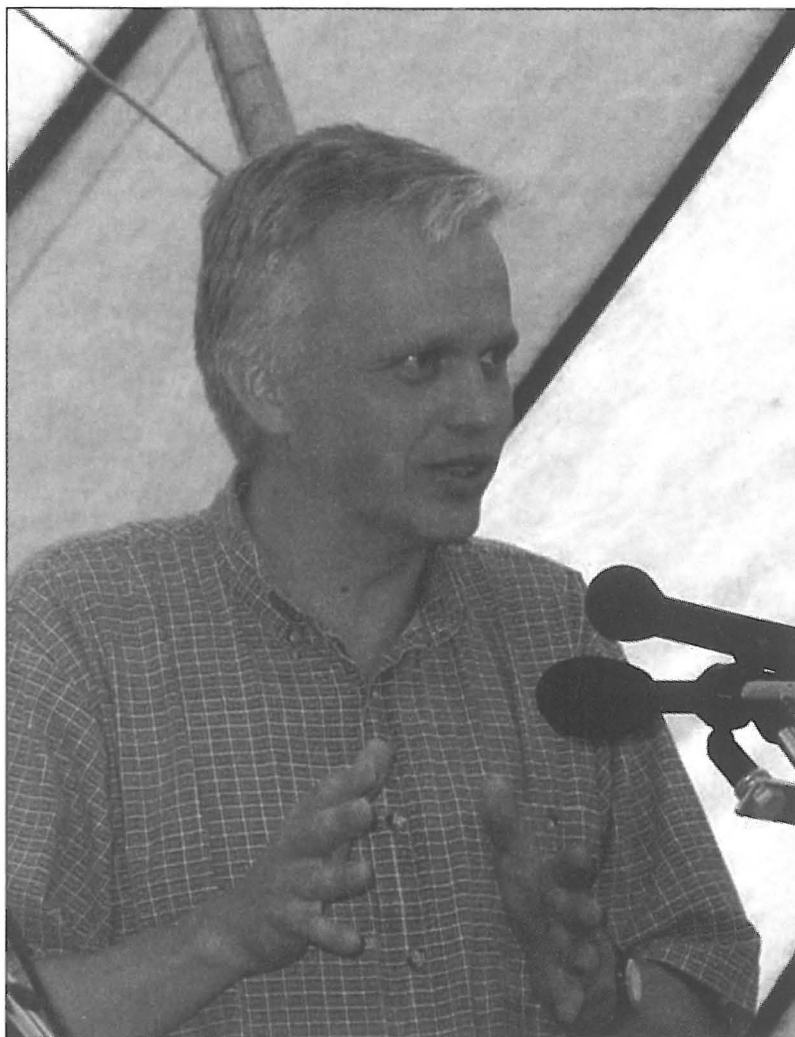

Foto: Mikael Eliasson

Guds tanke med församlingen är att den bevaras som en kryddväxt. Vi är verkligen i farozonen många gånger, det finns så många främmande element som vill komma in. Mycket nytt kan få oss att känna oss förnöjsamma, vi tycker att vi har det bra. Det finns också element som får oss att tappa modet, så att vi inte vill ta nya steg och fortsätta framåt.

I vår tid finns många faror i och med att teknologin utvecklas. Vi använder oss av tekniken när vi ska förmedla vårt budskap. Den är effektiv på många sätt, men vi får se upp så att vi inte själva blir styrda av tekniken.

Vi tackar Gud för Pilgrimsskolan, den hemundervisning vi har i församlingen. Vi vill bevara barnen, ingjuta något äkta

och annorlunda mot det som erbjuds och indoktrineras i samhället med dess gudlöshet. Men det är stor risk att allt vi har kan gå förlorat om vi inte ser om vårt hus och tillsammans bygger upp murar mot ondskan.

Varje tid har sina frestelser, sina metoder att försöka nästla in sig så att det sker en mutation i församlingen. Man blir ett offer för främmande element som sedan gör det omöjligt för Guds Ord att verka.

Lärjungarna frågade Jesus om vad som kommer att ske i den yttersta tiden, när detta äger rum och vad som blir tecknet till hans tillkommelse. Då svarade Jesus, som det är återgivet i både Matteus, Markus och Lukas evangelium:

-Sen till att ingen förvillar eder, ty många skola komma...

Jesus svarade sina lärjungar på detta sätt. Lärjungarna, som ändå var skonade från mycket. De hade den bästa läraren som fanns, de umgicks med Jesus själv. Han hade undervisat dem och han hade med sitt liv visat dem på en sann väg.

Men till och med Jesu lärjungar fick ta emot den här förmaningen och budskapet: "Sen till att ingen förvillar eder". Man förvånas ibland när man talar med gamla kristna förkunnare som man har lyssnat till och kanske läst litteratur av. Man förvånas över att det som i förstone var ett klart budskap, tydligt, skarpt och genomträngande – att så mycket av det har gått förlorat.

Det förmår alla...

Det finns en oerhörd makt i vår tid som vill fånga upp och förvill oss. Den vill få oss att tro att mycket av det som sker och utvecklas idag är något gott, när det egentligen inte är det. Den vill få oss att tro att den utveckling vi ser inom karismatiska rörelsen, den andeutgjutelse och gemenskap som finns där ska vara något gott. Man upplever atmosfären, bönerna, tungotalet och gemenskapen, men varningarna är få.

I Upp. 13 läser vi om vilddjurets makt. "Och det förmår alla..." (v. 16)

Längre fram i Uppenbarelseboken står det om dem som hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke och dem som hade tillbett dess bild. "Det förmår alla både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan."

Det är ingen Hitler som kommer med en tatueringsmaskin och stämplar in i människan eller tvingar sig på med yttre våld, men det talas om en makt som vi ser i vår tid. Många har fallit offer för den makten. Det talas om en makt som är resultat av ett avfall, en makt som förmår alla att låta giva sig ett märke. Ingen

- en kryddväxt

Berno Viden undervisar,
midsommar 2001

tvingas till eller blir påklistrad eller stämplad mot sin vilja, utan man låter giva sig, man öppnar sig för den här makten och leds successivt in i något som man sedan inte förstår. Man klarar inte av att urskilja vad som är gott och vad som är ont och förrädiskt. Man är med och lovar Gud, talar i tungor och umgås i stora, vidsträckta allianser.

Vi behöver påminna varandra om vad det innebär att bevaras som ett Guds folk i vår tid. Det gäller att bevaras som en kryddväxt, bevaras som det Gud har tänkt, så att vi får vara ljus och salt.

I Frankrike har en ny lagstiftning trätt i kraft för en kort tid sedan. Den karismatiska rörelsen, den kyrkopolitiska ekumeniken är fruktansvärt farlig för all sann kristendom. På ett kusligt sätt banar den väg för antikrist och för en enhetskyrka. Den manar fram alla spiritistiska krafter som vi ser försöker strypa allt som har gudomligt liv i sig, allt som fortfarande har ett klart, obesmittat evangelium. På många sätt försöker denna ekumenik ta udden av evangelium.

För trettio år sedan skrev Arne Imsen en artikel i Midnattsropet. Det var en oerhört stark förkunnelse, och skrevs ner långt innan mycket av det vi idag sett hur det han varnade för tar form.

"Frikyrkans väg mot Rom", var titeln. När man läser litteratur från 60-talet och början av 70-talet verkade det Arne Imsen varnade för vara rena science fiction. Det fanns ingen som över huvud taget trodde på det. Man raljerade och sa att han kunde inte vara klok som trodde kyrkan skulle hamna i ett sådant avfall.

Idag är Svenska kyrkan skild från staten, och Arne Imsen skrev 1971 att

"statskyrkan kommer snart att frigöras från detta direkta samband. Det har med profetiorna att göra. Vildjuret skall så småningom göra sig av med skökan. Det är förberedelse för att också skökans kött skall ätas upp – hennes egendom skall konfiskeras. Samtidigt ser vi en annan utveckling bland frikyrkorna. Genom statliga bidrag håller frikyrkorna på att knytas allt

***"Vi behöver påminna
varandra om vad det
innebär att bevaras som
ett Guds folk i vår tid.
Det gäller att bevaras
som en kryddväxt,
bevaras som det Gud
har tänkt..."***

närmare staten. Det besynnerliga är att i stället för en renodlad frikyrka och en renodlad statskyrka håller vi på att få en statsubventionerad frikyrka, som kommer att innebära hela den etablerade kristenheten."

Han skrev också:

"En sådan utveckling kan tyckas avlägsen." Men det han beskrev är ju ett faktum idag.

Vi är så benådade att vi fått vara med i direkta konfrontationer med ekumeniken. Det är värdefullt. Även om man inte förstått allting, ser man att kampen som fördes har varit till stor välsignelse för vår församling. Det är på grund av den kampen vi idag är bevarade och fortfarande kan utgöra en plattform för detta budskap.

År 1935 ämnade några ledande pingstbröder låta sig inväljas i kommunalfullmäktige. De blev då uteslutna ur pingstförsamlingen. Det var helt oförenligt med församlingen. Det fanns alltså i ett tidigt skede klarhet och skärpa, men idag kan man hellre tänka så här: "Vi har en kommunalfullmäktige i vår församlingsstyrelse, som säkert kan hjälpa oss att få mera bidrag och bättre inflytande i våra kulturella satsningar..."

På 1940- och 50-talet var det otänkbart inom pingströrelsen att ta emot några former av statsbidrag. Man sa nej till allt samröre med frikyrkliga studieförbundet, som man uppfattade som en modernistisk företeelse, därför att det var påverkat av liberalteologi.

Subventionerade kyrkblock

Vi ser i vår tid hur frikyrkliga studieförbundet egentligen är med och leder hela frikyrkligheten in i en liberal syn på samlevnad, homosexuellt partnerskap och många andra viktiga frågor. Homosexuella företrädare får med olika kyrkor som plattform förkunna sitt budskap. Tidigare var det otänkbart, men idag har utvecklingen gått dithän att sedan 70-talet finns det mängder av studiecirklar subventionerade av staten.

Arne Imsen skriver om alla dessa pengar som styrt utvecklingen. Man byter ut det genuina mot världens rikedomar. Helt plötsligt har de kristna församlingarna ställts inför situationen att samhället erbjudit dem ett visst ekonomiskt stöd som skall fördelas mellan samfundet. För att kunna sköta fördelningen av medlen har man tvingats skapa ett förmedlingsorgan, som placerats ovanför församlingarna. Så har man ytterligare en maktapparat som knyter församlingarna fast i beroende av staten.

Svenska kyrkan är nu skild från staten, och vi har nu istället en massa, som man säger "fria" samfund, men alla har gått in under villkoren för att bli bidragsmottagare. Kyrkblocken blir allt större,

precis som Arne Imsen skrev för trettio år sedan.

Han skrev också om den tekniska utvecklingen:

-Redan har den tekniska utvecklingen gjort det möjligt för makthavarna att utöva erforderlig kontroll åt alla håll. Det dröjer knappast länge, förrän det kommer att framgå via våra folkregisternummer, om vi är pingstväänner, baptister eller något annat.

Idag betalar man skatt till det trossamfund man anger på skattsedeln. Det är inte längre till statskyrkan med vanlig kyrkoskatt som förr, utan man kryssar för eller anger och betalar via skattsedeln i ett mycket kontrollerat och väl utvecklat system.

-Med tiden kommer de yttre omständigheterna att driva fram en gemensam svensk kyrka, bestående av både andedöpta och icke andedöpta, från alla samfund. Baptister, lutheraner, metodister, pingstväänner och katoliker. Vi kommer att ha en enda kyrka, i vars ledning ett råd av ledamöter från vart särskilt samfund kommer att sitta. Den kyrkan kommer också att ha en ledare, en ärkebiskop, fastän han förmodligen inte kommer att heta så.

Detta är också ett faktum. Det finns många olika samfund, men de är fast knutna till varandra genom olika avtal och samarbetsformer. Man är så rädda om varandra så man går med filtofflor och ordnar gemensamma gudstjänster, gemensamma kristna riksmöten, som vi har fått beskåda. Man sitter sida vid sida. Utvecklingen har gått så långt att man har gemensamt nattvardsfirande inom samma geografiska områdes samtliga kyrkor. Visserligen ortodoxa med sitt bord och katoliker som observatörer, men man vill uttrycka en gemenskap och där finns nu även pingströrelsen, som förr sa nej till allt samröre med frikyrkliga studieförbundet. Frikyrkliga studieförbundet är oskyldigt om man jämför med vilka sammanhang man nu är.

Vidare skrev Arne Imsen:

-Vi kan se en liknande trend i hela Europa. Vi har skäl att förmoda, att det inom kort finns ett kyrkligt överhuvud för varje land. I Europa har vi så småningom en enda ledare, och till slut har vi för hela världen den ledare profetian så länge väntat på. Det är en kuslig trend, speciellt av den anledningen, att medan utvecklingen pågår, sover folket och anar intet av faran. Om vi inte vaknar nu, så kommer vi snart inte att ha den minsta möjlighet att bjuda motstånd. Vi kommer inte att få någon hjälp

av omgivningen, därför att kyrkorna själva motståndslöst glider med i strömmen.

Den enda rörelse som har någon möjlighet att överleva, är den rörelse, som gjort sig fri från det traditionella kyrkosystemet och inte allierat sig med vare sig pingströrelse eller något annat samfund. Det blir en väg genom isolering och under ett kompakt motstånd från hela den etablerade kyrkligheten. Vi förstår att detta måste skapa problem för den fria rörelsen. Möjligheterna att verka kommer att bli ytterst beskurna. Genom de ekonomiska lagar, som det nya samhällssystemet medför, blir religionsfrihet ett relativt begrepp. De ekonomiska lagarna gör det hart när omöjligt för grupperna att fungera.

Arne Imsen skriver här om en enda kyrka, om ett organ, om de stora enheterna som vi redan har mitt ibland oss. Vi har redan facit på en långt gången utveckling.

Men, syster och broder, ska vi dras med i den här strömmen? Ska vi också bli offer; ska vi bli en rörelse bland alla rörelser, eller ska vi vara vakna och gå emot strömmen och ropa ut ett varningens rop? Profeten som skrev det nyss lästa, fick utstå mycket spe. Så har det varit i alla tider. Vad ska vi göra när vi ser utvecklingen?

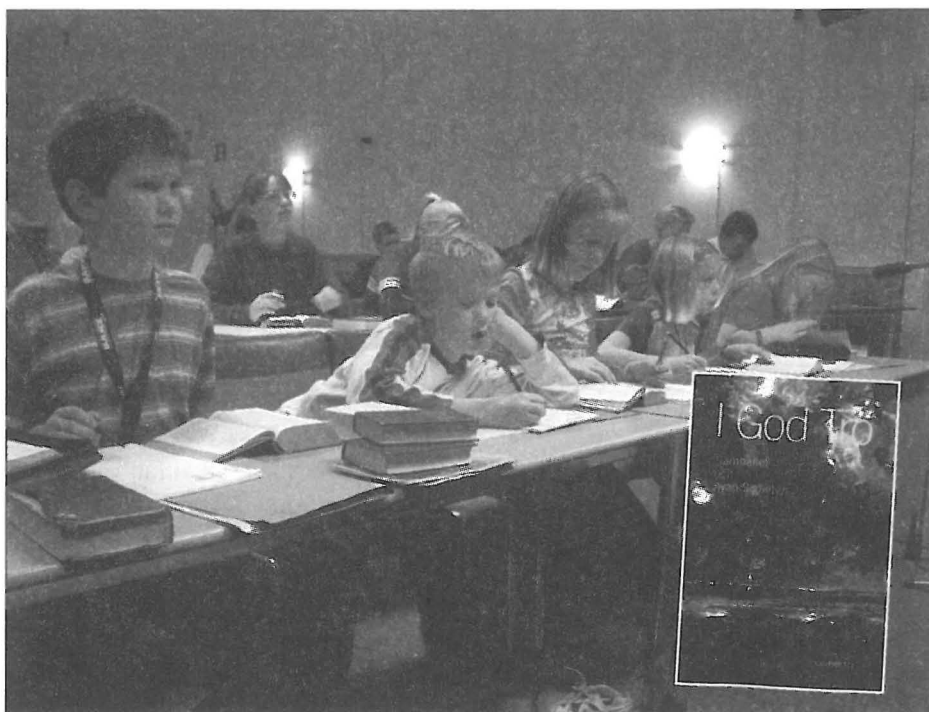
Sektjakten

Jag vill peka på några ting som skett det

senaste decenniet i Europa. Vi läste om det ekonomiska trycket som ska göra det svårt för församlingar att verka och utöva sin religion.

Alla minoriteter drabbas av denna förföljelse. Vi kan läsa om olika grupper, ideella organisationer och intresseföreningar. Alltså inte bara religiösa, det kan vara ateistiska sammanslutningar, men det läggs på ett tryck från samhället som gör det omöjligt för alla som är annorlunda att verka. Man vill forma en viss människotyp. Det ville även Hitler, men han misslyckades. Man hade en ideologi för att slutligen få fram sin ledare till makten och slå ner motståndet. Sedan kommer alla medborgare att låta giva sig ett märke.

År 1995 var det en sekt i Frankrike som begick kollektivt självmord. Många människor omkom. Denna händelse fungerade som bränsle för den sektjakt som pågår. Den franska nationalförsamlingen gjorde en egen förteckning över farliga religiösa sekter. Den förteckningen innehöll många frikyrkiga församlingar, pingstförsamlingar. Sådana som här i Sverige är stora och erkända. Även vissa katolska organisationer fanns med i "sektlistan". Man gjorde upp en förteckning över det man kallade farliga sekter, och sedan har det rullat på. Man har även här i Sverige lagt fram olika motioner, vilka ledde till att man tillsatte en utredning, "Krisstödsutredningen", som pre-

Var krisstödsutredningen "I god tro" bara ytterligare ett steg i statsmaktens försök att komma åt den fria församlingens barn? Barnens situation stod hela tiden i fokus...

senterade sitt resultat i boken "I god tro", skriven av enmansutredaren Margó Ingvardsson (SOU 1998:113). Debatter fördes, media följde med, grupper pekades ut, remissinstanser utsågs. Utredningen i sig har förberett det nya samhälle vi är på väg in i.

Nu har visserligen denna utredning lagts ned, den är avskriven från Socialdepartementet. Den avskrevs, men har ändå åstadkommit mycket. Det kanske ännu inte riktigt är moget att få igenom lagförslagen. Man talade mycket om barnens situation i slutna sammanhang. Vad ska ske med barnen inom vissa rörelser där vi inte kan komma in, de som är avskärmade från samhällets insyn?

Man slår sönder familjen genom den nya lagstiftningen på familjerättsens område. Exempelvis agalagen våldför sig på familjen. Med god hjälp av feministiska och homosexuella rörelser upplöser man normalt tänkesätt när det gäller familjen och skapelsens ordning. Bit för bit vittrar familjen sönder. Till slut står människan där, fråntagen alla fundament som Gud har gett oss, det han stadgat, det grundläggande som också gjort människor mottagliga för evangelium. Det skapas en ny människotyp. Snart går det inte förkunna evangelium. "Natten kommer då ingen kan verka." Det står inte att "ingen får verka", men "ingen kan verka". Då är allt förstört.

Vi har hört rapporter om att församlingar som finns med på "sekt-listor" blivit stämplade och inte haft möjlighet verka fritt. Det är församlingar som inte tillhör de av staten erkända organisationerna. Till erkända samfund hör den Romersk-katolska kyrkan, samt vissa reformerta församlingar. Det är allt. Församlingar som inte är erkända, åläggs att betala straffskatt på kollekter. Ett domstolsutslag från detta år, fastställde skattesatsen till 60%.

60% av våra offermedel ska alltså staten ha. Det är exempel på hur ekonomiska sanktioner används som vapen för att slå ner, förgöra och förbjuda olika grupper.

Tidigare hörde man ofta om kommunismen som det stora hindret för evangelium att nå olika folk. Järnridån rasade, och vad upptäcker vi då vi kommer in i de kommunistiska länderna? Jo, de oregristrerade frälsta, äger en mycket större bibelkunskap, en mycket klarare syn på

samhället, på avfallet, på farorna än vi. Så kommer missionen från Väst in med sina skördetröskor och drar fram. Den är stor till formatet, men representerar egentligen ingenting mot vad dessa troshjältar har sått och evangeliserat bakom järnridån. Nu kommer man i stället och förstör väldigt mycket för folket.

Man ser västerländsk kristendom, västerländskt levnadssätt, materialismen. Det största motståndet idag har vi inte från kommunismen – om det någonsin varit det – utan den fria västvärlden är det som stryper allt andligt liv på olika sätt. Den fria västvärlden i EU går i täten.

Det finns flera rapporter. Exempelvis en rapport om grupper som levt i kommuniteter, men blivit utsatta för polisrazzior i Frankrike, Belgien, Argentina och Sverige. Pressen har lyft fram alla anklagelser som riktats mot grupperna. När allt är sönderslaget och barnen omhändertagna och man krossat deras arbete, visar det sig när rättegångsdagen kommer och allt ska prövas att de går fria. Inte en anklagelsepunkt håller. Men då tiger media, då skriver man inte en rad i tidningarna. Mediamakten är också med och både manar fram och styr utvecklingen.

En profetröst i tiden

Vi har också fått erfara hur svårt det är att få in ett genmäle när församlingens arbete blivit smutskastat. I bästa fall kan man få en liten ruta någonstans där ingen läser, medan det dagen innan varit stora rubriker. Det är ju dessa som sitter kvar i människors medvetande.

Innan krisstödsutredningen lades ned, så kom det in en motion till riksdagen. Carina Hägg, (s) rubricerade sitt förslag "andlig kränkning". Nu hade utredningen legat stilla sedan den lämnades in till Socialdepartementet. Remissvaren hade kommit in, men ingenting hände, så hon försökte väl väcka liv i utredningen. Hon lyfte fram barns situation i slutna samfund, och försökte tvinga fram någon åtgärd. Men utredningen lades ned – förutom ett litet avsnitt som handlar om friskolor. Och vi har tagit del av nyhetsrapporteringar om hur man försöker göra situationen svårare för friskolorna.

I månadsskiftet maj-juni år 2001 gick en ny fransk lag igenom. Den är resulta-

tet av en mångårig kampanj mot sekter, bland vilka många frikyrkor räknas, främst i Frankrike, Belgien, Tyskland och Österrike.

Här finns 173 olika organisationer namngivna. Det handlar om församlingar och minoritetsgrupper. Den här lagstiftningen sprider sig utöver hela jorden. Man följer bara EU-ländernas exempel. Länder i Östeuropa som knackar på dörren till EU för att få gemenskap och bli erkända, jobbar också med att anpassa sin lagstiftning till EU-länderna. Serbien exempelvis, skriver så här: "Det enda argument som biter när vi kräver mänskliga rättigheter och religionsfrihet i Serbien, är hänvisningar till EU." Vi måste hänvisa till EU, även fastän vi inte håller med om allt vad man gör där och ser många faror.

Frankrike har gått före, EU följer snabbt med. Trenden är tydlig.

Den tid vi nu går in i kommer att kräva något helt annat av oss som församling om vi fortsättningsvis vill vara en profetröst i tiden, om vi vill vara en spjutspets, om vi vågar gå före.

Nu sitter många frikyrkor i klistret med hotet hängande över sig att hamna på sekt-listan. Det fanns profeter som varnade. Hade man lyssnat och sagt att vi måste vända om, då hade utvecklingen vi ser i dag inte varit möjlig, motståndet hade blivit för stort. Men nu dras kyrkor och organisationer med istället.

Syskon, låt oss söka Gud i bön för att bli uppfyllda av hans vishet och sann kunskap. Vi måste frimodigt träda fram och gå ut med frälsningens budskap. Det finns ett enda hopp. Arne Imsen skrev även om det, och jag avslutar med att citera detta:

-Vi lever i ändens tid. Hedningarnas tid är slut, Israel har fått tillbaka sitt land. ändens tid är en förlängd nådatid. Gud är långmodig, men snart avblåses striden och Jesus kommer. Vi måste fråga oss: Hur skall det se ut i våra kyrkor när Jesus kommer? Kommer gudstjänsten att fortgå som om ingenting hänt, kommer organisten att spela och kören att sjunga, strängmusiken och poporkestern avlöser varandra för att lugna sinnena och dämpa oron över att en och annan är borta?

Vi måste hålla troget fast vid budskapet. Allt här förgås, tiden har ett slut, alla riken får sin ände, men Jesus är evigheternas konung. Hans rike består för evigt. ■

Gud steg ner till människorna

Text: Ulla Näsholm

-Hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning, är frågan i Hebreerbrevets andra kapitel.

Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen... Det är han som vunnit återlösning och försoning till varje människa som vill bejaka vad Gud gjort genom Jesus Kristus.

Tiden är inne att lyssna, ta emot och gestalta Guds frälsningserbjudande.

Långt innan den nuvarande skapelsen fanns, innan universum med alla dess stjärnvärldar hade kommit till hände något som liknade en överläggning i himlarnas rike.

Det var en plan som Gud hade i sitt hjärta långt innan tidsåldrarnas början som skulle gestaltas. En återlösningsplan för människan han skapade för att hon skulle leva i gemenskap med och i tjänst

för Gud. Han skulle själv stiga ner till människorna som bodde på planeten jorden. Gud genom Jesus Kristus skulle födas som människa, leva som en av de människor Gud skapat.

I Guds ord till människorna skymtar redan i 1:a Mosebok något av den plan Gud hade för att komma människorna till undsättning och återknyta gemenskapen med honom själv. Den intima kontakten med Gud bröts genom syndafallet. Där kommer Guds löfte fram. "Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud..." Det

var ett obegripligt tal för det mänskliga sinnet. Det talar dock om ett under, något utöver det grip- och fattbara som skall ske. Kvinnans säd?

Vad menar bibeln med ett sådant uttrycksätt? Naturligtvis det övernaturliga som skedde när Jesus föddes till jorden, när han kom i människogestalt och levde på mänskliga villkor under sitt liv.

Han ställdes under samma mänskliga begränsningar i tid och rum som andra människor då han lämnat sin himmelska härlighet för att leva och bo bland människors barn.

Och dock var han Gud. "Det som är fött av Gud kan inte synda", säger bibeln. Jesus var född av Gud, han kunde inte synda, men han bar mänsklighetens synd när han blev gjord till synd för vår skull. På korset bar han synden, överträdelserna, ja, allt som skilde människan från Gud. Döden kunde inte behålla honom - han hade ingen synd gjort - och han uppstod i triumf.

Förlorade sin härlighet

Adam och Eva syndade och blev utdrivna ur lustgården. De förlorade den ljushärlighet de hade medan de levde i Guds gemenskap. Nu befanns de vara nakna och försökte skylla sig med fikonlöv. Gud tog ett djur och slaktade och gjorde så kläder till dem. Ett djur fick sätta livet till för att de skulle fortsätta att leva. ..

I bibeln står det "utan att blod utgjutes gives ingen förlåtelse..."

När tiden var inne...

I 2 Mos 12 förordnas det om påskan. Israels folk levde som slavar i Egypten, förtryckta, förnedrade och berövade sin frihet. Mose kom för att befria folket och föra dem ut ur trälomslandet. Sista natten i Egypten firade man påsk, varje hushåll slaktade ett lamm, strök av blodet på dörrposterna och på övre dörrträet i huset. Blodet skulle vara ett tecken till räddning, för när mordängeln såg blodet skulle han gå förbi. Ingen hemsökelse skulle drabba dem till fördärv när Herren slog Egyptens land.

Blodet blev dem till räddning då de satt bakom blodbestrukna dörrar för att senare under samma natt bege sig ut från land på en lång och mödosam vandring till Kanaans land. Till minne av sin un-

derbara räddning från slaveriets land firas sedan påskan som den allra största högtiden för Israels folk.

Så förordnas offerttjänsten som också Mose får uppenbarelse om. Allt detta pekar fram mot det offer Jesus gjorde. Det skedde på Golgata då han offrade sig själv - en gång för alla.

Det är fullbordat! utropade Jesus på korset. Det behövdes inga fler offer. Det som Jesus gjorde täcker hela mänsklighetens synd och kan föra människor till Gud genom frälsningen i Jesus Kristus. Som ett synligt bevis på detta rämnade förlåten, det förhänge in till det allra heligaste i templet dit översteprästen en gång om året gick in för att offra för folkets synder.

Den tjänsten har haft sin tid, den tillhör förebilden till det som skulle fullkomnas i och med Jesu försoning.

När tiden var inne...

Templet behövs nu inte längre. Den troende ska själv, vara tempel - en boning för den helige Ande där var och en får vara en präst åt Gud. Nu är det inte förordnade präster, liturgier och allt som hörde förebilderna till, nu lever vi i Nya Testamentets tid. Då förbleknar förebilderna inför det som tillhör verkligheten. "verkligheten själv är Kristus". (Kol 2:17)

Det är fantastiskt med Guds frälsningsplan, med hans försoning som alla får del av. Några människor vill dock gärna tillföra något, infoga något mer än vad Jesus gjort. Det kan man se i en del av nya testamentets brev. Något måste man väl göra själv?

Men ingen annan grund kan läggas än den som är lagd nämligen Jesus själv. Det verk han gjort räcker till för att försona synden. Nu är det så här:

-Ifråga om synd, ty de tro inte på mig, sa Jesus.

Det är det enda som kan skilja människor från Gud. Att inte tro på det Jesus gjort, att inte bejaka och ta emot hans erbjudande om frälsning och försoning!

Det är frälsning för alla människor också för judarna som är Guds speciellt utvalda folk och där Jesus föddes. "Han kom till sitt eget och hans egna tog inte emot honom..", säger bibeln. De av hans egna som gjorde så, lärjungarna och de fromma judar i diasporan som kom till

Jerusalem på första pingstdagen, de var till att börja med övertygade om att frälsningen var till endast för dem.

Gud var tvungen att handgripligt och konkret visa Petrus att också hedningarna var inneslutna i detta försoningsverk. Petrus blev den som fick nycklarna som öppnade evangeliets dörr också för hedningar.

Det är i sanning en källa till tacksamhet och lovsång att alla människor är inneslutna i detta och kan få kontakt med sin Gud och skapare.

Förebilderna har blivit verklighet. Guds frälsningsplan för människan finns till räddning för var och en som sätter tro till vad Jesus gjort. Vem kan förklara Gud, vem kan förstå hans verk, att Jesus blev människa? Ingen människa kan förstå eller förklara vad Gud gjort och vad han gör, vem han är och vad han förmår. Men han uppenbarar sig för människor - också i denna tid. Han frälsar, försonar och upprättar.

Offerttjänsten i gamla testamentet är nu fullbordad. Jesus Kristus, vår himmelske överstepräst, gick in i det allra heligaste.

-Ty Kristus gick inte in i den helgedom som är gjord med händer och som bara är en bild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull. Inte heller gick han in för att offra sig många gånger, så som översteprästen varje år går in i det allra heligaste med blod som inte är hans eget. (Hebr. 9:24-25)

Tiden är inne...

En liten förebild till påminnelse och tröst som avslutning. I 2 Mosebok 28 finns föreskrifter om prästernas kläder. Efodkåpans nedre del skall vara:

-En bjällra av guld och ett granatäpple och åter en bjällra av guld och ett granatäpple runt hela fällen av kåpan. Aron skall bära denna kåpa när han gör tjänst, så att det hörs när han går in i helgedomen inför Herrens ansikte och när han går ut... (2 Mos 28:33-35)

Det fullbordas snart. Tiden för detta är snart inne! Hör hur ljudet av klockklängen stiger i styrka, hur översteprästen snart går ut ur himmelen och tiden är slut. Han kommer för att hämta hem de sina. Så fullbordas frälsningen i Jesus Kristus och det blir bröllop i de himmelska salarna. Maranata du vår Herre kom! ■

-Ålderdomshem är öppna missionsfält

Märta Larsson är inte ung till åren, men full av inspiration och evangelisationsnit. I många år har hon tillsammans med någon trossyster besökt ålderdomshem och långvårdssjukhus för att sjunga och förkunna hoppets budskap:

-Man kan ju inte bara underhålla, det måste vara Guds Ord med i mötet. Jag är alltid angelägen att påminna om Jesu tillkommelse och att man måste vara redo, förklarar Märta för tidningen Maranatas medarbetare.

Intervju: Stina Fridolfsson Foto: Mikael Eliasson

-Jag är alltid angelägen att påminna om Jesu tillkommelse - att man måste vara redo.

Märta, som bor i Ljungby, föddes 1921 just i denna trakt. Här har stora väckelser gått fram under 18- och 1900-talet. Bland alla foton Märta har på väggarna, finns morfadern Noak Nilsson, en skäggbeprydd rakryggad patriark, som predikade Guds Ord i dessa trakter med makt och myndighet. Han hade vunnits och tagit intryck under tiden den kände predikanten "Häst-August" verkade i bygden.

Noak blev väldigt attackerad för sitt frimodiga predikande, och kyrkorådet samlades och utfärdade ett förbud för honom att ha möten. Men predikanten Noak hade klart för sig sina rättigheter, och skrev till kungs och överklagade beslutet. Så kom ett brev från Kunglig Majestät, personligt undertecknat av Oscar II, att Noak Nilsson hade rätt att fritt predika Guds Ord. Det brevet hade han sedan med sig när han reste runt i bygderna och ordnade möten i stugorna. Detta brev hänger nu inom glas och ram hemma hos ett av barnbarnen, Märtas syster.

Tidningen Maranatas medarbetare besökte häromsistens Märta hemma i Ljungby. Vi fann henne i en gammal, trivsamt lägenhet där familjen Larsson bott sedan huset byggdes för 47 år sedan.

Märtas far var byggnadssnickare och även mycket musikalisk. Han byggde några speciella fioler av träskor, och skänkte gärna bort till syskon i pingstförsamlingen där föräldrarna var helhjärtat engagerade. Fadern var en tid föreståndare för söndagsskolan. Märta och hennes ett år yngre syster Siri växte upp i en tät församlingsgemenskap. Det var självklart att de alltid var med på mötena. De ville ingenting annat. När Märta var nio år, ville hon döpas. Fadern var litet tveksam. Hon var ju så ung. Men då sa predikanten till pappan, den dag det var utlyst dop på kvällen:

Märta visar en "träskofiol" som hennes far tillverkat.

-Nu tar du henne med till kvällen! Och med en sådan maning lät sig pappan övertalas, Märta torkade tårarna och var så glad att hon fick döpas:

-Nu var jag ju äntligen med i församlingen!

Så liten Märta var, hade hon förstått att här gällde det att överlämna sig helt åt Jesus och få begrava det gamla livet.

-Det gör mycket när man blir undervisad. Redan som liten förstod jag mycket.

Märta tjänade i församlingen med sång och spel. Efter avslutad skolgång, tjänade hon som hembiträde i olika hem i trakten. Så träffade hon sin blivande make, som gjorde vapenfri värnpliktstjänst i trakten. Han var från Sörmland, och hon sökte sig upp till hans hemtrakter som hembiträde. De gifte sig 1942, och bodde i en lägenhet hos svärföräldrarna något år, men trivdes inte så bra, utan flyttade tillbaka till Ljungbytrakten. Märta hade nu två små barn, och var hemma hos barnen. I pingstförsamlingen hade det stelnat till en hel del, och när Maranata började med fria möten i trakten, åkte de gärna dit.

Så kom Maranata

-Första kontakten med Maranata var TV-mötet. Sedan ville vi bara åka till Maranata. De hade möten i Folkets Hus i Jönköping. Man fick åka tidigt för att få plats. Maranata hyrde också danssalongen Ri-goletto, där man hade dop.

Efter att ha upplevt Maranataavväckelsen, ville inte Märta och hennes man gå längre till pingstförsamlingen. Sonen Gert var den förste i familjen som gick till Maranata. De skrev 1965 ett brev och begärde utträde, och förklarade att de nu

hade sitt intresse i Maranata, men önskade församlingen Guds välsignelse. De fick till svar ett brev där de hälsades välkomna åter den dag de insåg att Maranata var galet...

Maranataavväckelsen hade inget matrikelfört medlemskap i församlingarna. Men de upplevde att här hade de sitt andliga hem. Och här har de stannat kvar

Maranata ordnade möte även i Ljungby. Man hyrde Ljunggården IOGT, som rymde 500 personer. Hela samhället gick man ur huse. När lokalen var full, hängde folk i klasar utanför fönstren i höstkyllan, och de som inte rymdes där heller, fick gå hem. Man hyrde också biografen Grand och hade möten. Det var packat med folk, och det var en underbar tid av frigörelse i gudstjänstlivet. Familjen Larsson och ytterligare en familj turades om att bjuda på fika efter mötena. Märta berättar:

-Vi ställde sängarna i vinkel i sovrummen, och människorna fick sätta sig även

Här demonstrera Märta dukar hon virkat för att stödja missionen.

där så långt det gick. Jag stod och bredde smörgås allt vad jag hann. "Hur ser den människan ut som kan ta emot så mycket folk!" hörde jag Berta Svenssons röst utanför dörren när hon kom första gången.

Märta lyser av iver och glädje när hon minns och berättar hur det var de här första stormiga åren då Maranataavväckelsen kom som en vårflood.

-Vi hade möten i Värnamo, Markaryd, Knäred och många andra platser. Jag var med och hjälpte till att leda sången.

Världens bästa tidning

Men med så mycket rörelse och så många människor som drogs med, så blev det också splittring och förvirring. Men Märta hade lärt sig lyssna till Arne Imsens undervisning. Gert åkte runt på mötena och spelade in. Först med rullebandsspelare, och sedan kassettdäck. Och dessa mötesinspelningar kunde de sedan spela upp och lyssna och lära av, för vänner som inte hade möjlighet delta i mötena.

Tidningen Midnattsropet var också vägledande. Än idag läser Märta åter gamla årgångar, undervisningen om ekumeniken, katoliceringen, församlingens förhållande till statsmakten, osv.

-När jag läst genom en bunt tidningar, börjar jag om med en bunt till, förklarar hon.

-Det är världens bästa tidning! utbrister Märta.

-Arne Imsens undervisning, och även andra har skrivit så bra och reder ut så mycket av vad som står i Gamla Testamentet och andra ting i Bibeln som man inte vetat om.

Hon minns speciellt sommarkonferensen 1995, då Arne Imsen talade mycket om vad som händer i samfundet. Tog upp inställningen till idrotten, hur man börjat med clowneri i församlingarna, underhållning och artisteri. Man ser ju hur fel det är. Det finns ju så fina vänner i många kyrkor; de är så ärliga och uppriktiga. Men de menar att de har ingenstans att gå, fastän de sörjer över hur de har det i församlingarna.

-Jag har också läst boken Bannlyst Frihet många gånger. Jag har fått lära mig mycket genom den. Man måste veta hur det går till i olika sammanhang!

Märta har ofta tillsammans med sonen

Med ivriga gester skildrar Märta vad hon upplevt.

Gert varit med och delat ut traktater och tidningar i olika sammanhang. Hon minns hur det var 1972, då kyrkligheten hade ett stort ekumeniskt möte i Göteborg, då pingströrelsen första gången var representerad i ett sådant sammanhang – som observatörer. Märta tog med sig en massa exemplar av tidningen *Midnattsropet* där ekumeniken behandlades och hur det varnades för konsekvenserna. Hon gick och delade ut överallt, och många var förargade. En del slängde tidningen efter henne. Men det brydde sig Märta inte om. Hon tog upp tidningarna som slängdes, och gav dem till andra som med mera respekt emot.

Märta köpte ständigt hem evangeliska tidningar och traktater som hon ivrigt har delat ut i brevlådor och i kontakt med människor.

Hon har full förtröstan att det aldrig är fåfängt att sprida evangelium och väckelsens budskap.

Öppna missionsfält

I början av 70-talet blev Märta mamma så krasslig att hon togs in på långvården i Ljungby. I samband med ett besök hos sin mamma under påskhelgen, satt hon med sin trossyster Edit Dahlgren i ett dagrum där, och de började spela på pianot som stod där, och sjunga några andliga sånger. Hela avdelningen fylldes av de hoppfulla tonerna om vår Frälsare Jesus Kristus.

-Så blev det påsk här med! sa en av personalen, som just gick förbi. Det blev en uppfordran till Märta och Edit att fort-

sätta besöka inte bara anhöriga, utan också gå från avdelning till avdelning, från sjuksal till sjuksal, från bädd till bädd och sjunga, vittna och bedja med dessa avsidestagna.

Förutom på långvården började de gå till ålderdomshemmet och Brunnsgården, ett servicehus för äldre. Ända fram till början av 90-talet besökte de oförtrutet ett par gånger i veckan dessa hem. Märta och Ingemar brukade skjutsa dem i bil. De åkte under 70-talet runt i fem olika ålderdomshem där de vittnade och sjöng.

-Ålderdomshem är öppna missionsfält. Och det är ett stort under för varje gång en gammal människa lämnar sig åt Gud, påpekar Märta. Hon berättar om hur hon tillsammans med Edit fick bedja med mer än en av de äldre som de vittnat för under dessa år de verkat på detta missionsfält.

Märta har bra musiköra, har lätt att lära sig sånger och spela på olika instrument. När hon var närmare sjuttio år skaffade hon in ett dragspel som hon lärde sig traktera och använde vid deras andaktsstunder på olika platser.

-Det är så fylligt ljud från dragspel, så det är god hjälp när man sjunger, förklarar Märta.

Gitar spelar hon med både melodi och ackord som en riktig professionell trubadur. Sången är tonsäker och fylld av inspirerande hopp och glädje. Man förstår att den har stor betydelse i hennes evangelisttjänst.

Maken Ingemar fick hembud 1991, och sedan dess fick Märta och Edit ta sig till hemmen genom att gå eller cykla. De orkade inte fortsätta på alla platser, så de

koncentrerade så småningom sina insatser till Brunnsgården.

Märta berättar om sin väninna Edit som var så frimodig, som alltid vittnade och försökte leda människor till ett avgörande, så att de bad till Jesus om förlåtelse för sina synder och tackade för frälsning. Dem hon inte nådde på annat sätt, skrev hon brev till.

Det blev tomt när Edit för fyra år sedan fick hembud. Men Märta hade ingen tanke på att sluta med mötena på Brunnsgården. Hon fick en annan medarbetare, Ellen Johansson, en syster som varit pingstmissionär i Afghanistan och Pakistan under många år. När hon kom hem från missionsfältet kom hon snart in i denna uppgift tillsammans med Märta.

Det viktiga budskapet

Märta berättar hur mötena brukar gå till:

-Vi sjunger först några sånger. Ofta önskar de gamla någon sång, som vi försöker sjunga. Sedan läser vi något ord och talar över det. Vi brukar turas om varannan söndag. Så ber vi tillsammans. Man kan ju inte bara underhålla, det måste vara Guds Ord med i mötet. Jag är alltid angelägen att påminna om Jesu tillkommelse och att man måste vara redo.

-Det är så många som inte förstår att Jesus kommer tillbaka. Dom tänker sig yttersta domen och världens slut, men det är viktigt tala om att Jesus kommer på skyn för att hämta sin brud! Märta dunkar med handen i bordet för att ge eftertryck åt denna dyrbara sanning.

Ellen kan inte alltid vara med på mötena. Men då går Märta själv. Förr cyklade hon med gitarren på styret. Men det blev

Vid det hemtrevliga köksbordet. Från vänster Märta, Stina och sonen Gert.

litet besvärligt, särskilt sedan Märta haft lårbensbrott för några år sedan, och nu inte längre går så bra. Det är en gåta att hon cyklande tar sig till Brunnsgården varje söndag!

Märta hade två gitarrer, och den ena placerade hon på hemmet, så att hon slapp frakta den varje gång. Det bar sig inte bättre än att den blev stulen. Då ordnade en av de ledande från personalen att hon fick välja ut en ny gitarr, som man köpte för Brunnsgårdens räkning, så att hon får ha den varje gång hon kommer dit. Dessutom ringde man tidningen Smålänningen, som kom dit och gjorde reportage om Märta och hennes trofasta missionsinsats på Brunnsgården.

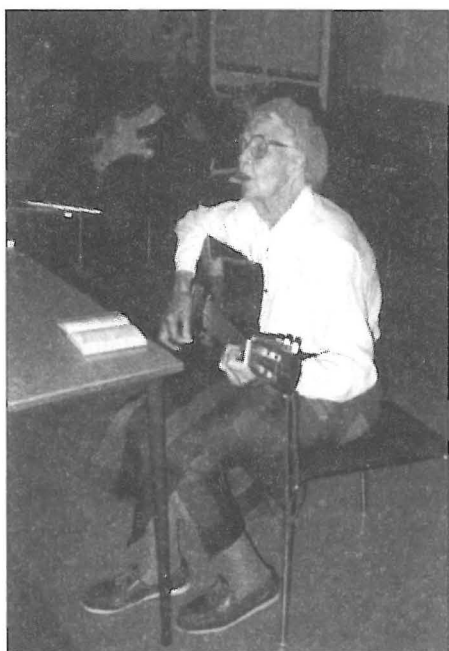

Foto: Bertil Fredriksson

Här deltar Märta aktivt med sång vid väckelsemöte i Göteborg.

Förutom att varje söndag besöka Brunnsgården tillsammans med missionären Ellen, sköter Märta hemmet och lagar mat till sonen Gert som bor hemma.

Stunder som blir över, virkar hon dukar i många kulörer och modeller. Dem skänker hon till Maranataförsamlingen i Stockholm, där de säljs för att få in medel till missionen. Hon blir så glad, när hon hör att Pilgrimsskolan ska ha en julbasar för att få in medel till mission och nödhjälp i både Dominikanska Republiken och Litauen.

-Det är ju det jag vill! Att det ska bli medel till missionen! utbrister hon ivrigt.

Och medan jag sitter och skriver ner reportaget om henne på ort och ställe, sitter hon vid köksbordet och virkar... ■

I Klippans ro

I Klippan får jag gömma mig –

Där jag finner ro

Det stormar runt omkring mig –

Där jag tryggt får bo

Hur skulle jag väl annars

Stå ut en enda dag

Om vi ej har gemenskap –

Min Frälsare och jag.

Hans kärlek och Hans trofasthet

Jag möter varje dag

Och borde prisa Honom mer

För Hans hjärtelag

Hans hand jag ser i smått och stort

I vardagsunder går min väg.

Hans ledning jag förundrad ser –

Kan jag väl önska mer? – O, säg!

En glädjeström nu flödar fram

Ifrån mitt hjärtas djup

Och hjälper mig att vända om

Vid mörka tvivels stup.

Om prövningar ibland

Dess flöden ville hindra

Då är Han alltid när

För att det svåra lindra.

I stillhet och förtröstan

Gudomlig kraft jag får

Att åter ta ett steg i tro –

Att följa Jesu spår.

- Ulla Johansson -

Fylld av nåd och kraft

Vår önskan är att få uppleva Guds kraft i våra liv så att det vi säger får omvandlas; så orden kunde få omvandlas till verklighet, till kraft.

Det står om Jesus att Ordet vart kött. Det är någonting som måste förverkligas i våra liv. Det står i Apostlagärningarna om när Paulus fick möta Jesus och det berättas också om Stefanus, han som blev marterad till döds. Vi läser i Apg. 8:1: "Och Saulus hade gått med på att han döddades." Vi ska läsa händelsen där han fick möta Jesus på väg till Damaskus:

-Samma dag bröt en svår förföljelse ut mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna skingrades över Judeen och Samarien. Några gudfruktiga män begravde Stefanus och höll stor dödsklan över honom. Men Saulus försökte utplåna församlingen. Han gick in i hus efter hus och drog fram både män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse. (Apg. 8:1-3)

Det står i kapitel 9 om hur Saulus skaffade sig fullmakt för att förfölja ännu fler människor.

-Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom, och han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Han frågade: "Vem är du, Herre?" Rösten svarade: "Jag är Jesus, den som du förföljer. Men stå upp och gå in i staden, så skall du få veta vad du måste göra. männen som reste med honom stod där förstummade. De hörde ljudet men såg ingen. Saulus reste sig upp från marken, och när hans ögon öppnades kunde han inte se. De

Foto: Mikael Eliasson

Bibelstudium: Roger Lindroos

tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar såg han ingenting, och han varken åt eller drack. (Apg. 9:3-9)

Saulus hade sin uppfattning och trodde att han tjänade Gud och visste hur det skulle göras. Han gick verkligen med nit in för vad han trodde var riktigt. Det slutade med att han fick möta Jesus, den som han förföljde. Det står att under tre dagar såg han ingenting och han varken åt eller drack. Hans egen syn på sin uppgift fick helt tvärt slut genom att han blev blind.

För att kunna förstå det Gud ville, var Paulus tvungen att lägga sina egna tankar och verk bakom. Han fick möta kraften här, kraften från Jesus. Vi vet vad Paulus fick betyda i fortsättningen; vilket verk han fick utföra för Jesus.

Det står om Stefanus, martyren som Paulus var med och förföljde, i Apg. 6:8:

-Stefanus var fylld av nåd och kraft och

gjorde stora tecken och under bland folket.

Man kan ha mycket visdom och kunskap om hur saker och ting ska göras, men det hjälper inte om man inte fått kraften från ovan. Jesus säger i Lukas sista kapitel:

-Det står skrivet att Messias skall lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Ni är själva vittnen om detta, och se, jag skall sända er vad min Fader har lovat. Men ni skall stanna här i staden, tills ni har blivit beklädda med kraft från höjden. (Luk. 24:46-49)

Jesus gav inte sina lärjungar en ritning på hur saker och ting skulle göras. Han tecknade inte upp för dem hur de skulle gå tillväga härnäst, utan han ville att de skulle vänta tills de fick den himmelska kraften.

Det är viktigt för dig och mig att vi söker den här kraften. Stefanus talar om Mose då han predikar i Apg 7. Också Mose försökte förverkliga sin idé i egen kraft. Vi vet att Mose växte upp under ovanliga omständigheter. Han fick en hög ställning hos Farao. Vi läser i 2 Mos. 2:

-Kvinnan tog då barnet och ammade det. När pojken hade vuxit upp förde hon honom till faraos dotter, och han blev hennes son. (2 Mos 2:9-10)

Vi vet att han fick en fin uppfostran:

-En dag när Mose hade blivit vuxen, gick

han ut till sina bröder och såg på deras slav-arbete. Han fick se en egyptier som slog en hebreisk man, en av hans bröder. Då vände han sig åt alla håll, och när han såg att det inte fanns någon annan människa där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden. Nästa dag gick han ut igen och fick då se två hebreiska män i slagsmål. Då sade han till den som gjorde orätt: "Skall du slå din landsman?" han svarade: "Vem har satt dig till ledare och domare över oss? Tänker du döda mig som du dödade egyptiern?" Mose blev förskräckt och tänkte: "Då har saken i alla fall blivit känd." Farao fick också höra om detta och ville döda Mose. Men han flydde undan farao och bosatte sig i Midjans land. där satte han sig vid en brunn. (2 Mos. 2:11-15)

Mose hade blivit vuxen och gick ut för att se sina bröders slaveri. Han såg ju verkligen deras nöd, det förtryck de var utsatta för. Han förstod hur de hade det och ville hjälpa dem, så de skulle kunna bli fria från slaveriet. Han tog saken i egna händer och började, kan man säga, ett frigörelseverk. Men det kom inte så långt. Det medförde att han gjorde bort sig, klantade sig så att han var tvungen att fly.

***Vi kommer ingen-
vart om vi inte får
uppleva Guds Andes
ledning och Guds
kraft. Låt oss upp-
muntra varandra till
att avskilja oss för
Guds räkning.***

Det är viktigt att vi inte sätter kött till arm; att vi inte i egen kraft försöker lösa saker och ting. Vi vet att Mose fick stanna fyrtio år i Midjans land. Det berättas att han vallade fåren åt sin svärfar. Vi vet att han också fick möta Gud i en brinnande buske.

-Mose vallade fåren åt sin svärfar Jetro, prästen i Midjan. En gång drev han fåren bortom öknen och kom till Guds berg Horeb. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden utan att busken brann upp. Då tänkte Mose: "Jag måste gå dit och betrakta den underbara synen och se varför busken inte brinner upp." När Herren såg att han gick för att se efter, ropade Gud till honom ur busken: "Mose! Mose!" Han svarade: "Här

är jag." Då sade Gud: "Kom inte hit! Tag av dig skorna, ty platsen där du står är helig mark." Och han sade: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks gud och Jakobs Gud. (2 Mos 3:1-6)

Mose kom där i sina skor, de symboliserade hans vandring fram till denna punkt. Då han mötte Gud fick han ta av sig sina skor. För med de skorna han haft, hade han gått sin egen väg. Det hade inte blivit så mycket bevänt med honom. Det hade gått lång tid, och ingenting särskilt hade hänt. Men nu sade Gud:

-Ta av dig skorna, ty platsen där du står är helig mark!

Då vet vi att Mose fick uppdraget; kallelsen av Gud att föra ut Israels barn ur trälomslandet. Han fick ta av sig sina skor, men han fick något annat istället. När han fått detta uppdrag av Gud, så var han tveksam. Han sa:

-Men om de inte tror mig och inte lyssnar på mina ord utan säger: -Herren har inte uppenbarat sig för dig? Då sade Herren till honom: -Vad är det du har i handen? Han svarade: -En stav. (2 Mos. 4:1-3)

Vi vet att Mose gjorde många under med den här staven; många tecken. Istället för att gå i sina gamla skor, bildligt talat, så fick han denna stav av Gud. Staven, alltså Guds kraft. Även om han inte kunde göra så mycket egentligen av sig själv, så fick han denna kraft från Gud, och då kunde han uträtta storverk. Då kunde han verkligen vara med och befria sitt folk från Egypten.

Så är det med dig och mig också. Vi har fått ett uppdrag från Gud. Jesus säger:

-Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn... (Matt 28:19)

Det är verkligen ett uppdrag som vi inte kan utföra i oss själva. Vi kan inte göra det utan att få kraft. Utan Guds kraft blir vi som maskiner som inte är levande. Maskiner som tar slut. Vi måste dagligen få uppleva Guds kraft.

Stefanus fick inte så många dagar här på jorden, men det står att han var full av nåd och kraft. Han fick inte leva så länge, men han fick ändå i tiden se Jesus. Det står i Apg. 7:

-När de hörde detta blev de ursinniga och skar tänder mot Stefanus. Men uppfylld av den helige Ande såg han upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida. Och han sade: -Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida. (Apg. 7:54-56)

Han fick se Jesus, han fick se en öppen himmel. Detta var ju bara möjligt i och med att han hade sagt ja till Guds kallelse och han hade fått denna kraft från Gud. Det var inte möjligt på något annat sätt. Hans jordeliv betydde egentligen inte så mycket, det var kort.

Den här kraften som vi predikar om måste bli verklighet, inte bara blir ord och fina tankar. Om den får bli verklighet, om vi söker Gud i bön, i fasta och kämpar för att få den här kraften, då tror jag vi får uppleva att vårt eget liv dör bort, men vi får se Jesus, vi får se verkligheten.

***Måtte det bli allvar
för oss, både i vår
ensamhet och när vi
är tillsammans. Vår
kristendom får inte
vara teorier, teologi
och lära, utan den
måste bli verkighet!***

Det har legat tungt på mitt hjärta att verkligen få uppleva den här kraften. Att det inte bara får bli ord, utan att det får bli verklighet. Vi tror att vi lever i den sista tiden och vi har fått detta nådesuppdrag att föra människor till Gud. Då måste vi dö bort ifrån oss själva och allt det som vill hindra oss. Vetekornet ska falla ner i jorden och dö. Det är alltså liv som måste dö. När maskiner går sönder, då blir de bara miljöavfall och skräp, bidrar till miljöförstöring. Men vi får lägga ner våra liv, och då får vi förmedla mångmultipliserat liv. Måtte vi inte bli så duktiga i egen kraft att vi själva vet hur allting ska göras. Vi måste känna att vi är beroende av Guds kraft, att vi är beroende av hans ledning, så att vi tvingas söka Honom. Låt oss uppmuntra varandra att gå in i bön och fasta och ta kallelsen på allvar.

Detta är grundläggande för oss. Vi kommer ingenvart om vi inte får uppleva Guds Andes ledning och Guds kraft. Låt oss uppmuntra varandra till att avskilja oss för Guds räkning. Måtte det bli allvar för oss, både i vår ensamhet och när vi är tillsammans. Vår kristendom får inte vara teorier, teologi och lära, utan den måste bli verkighet! Amen ■

Text: Allan Lundgren

Pingstvännerna borde leva kvar i mönsterbilden istället för att följa med tidens trender och bilda samfund och på så sätt organisera ett inflytande över de fria församlingarna. Ett inflytande som blir ett bindande ok.

Det är Guds lokala församling, byggd efter mönsterbilden som presenteras i Guds eget Ord som skall övervinna världen. Inte det pompösa centralstyrda.

Ständigt kommer nya signaler om överbyggande paraplyorganisationer. Nu kommer ett nytt s.k. "nätverk" som i sig har det mycket vällovliga syftet att föräna bönemänniskor i hela Sverige till gemensam kamp mot liberalteologin bl.a. Självklart bör vi bedja både individuellt och kollektivt för Sverige som sannerligen är i vågskålen, att Guds domar ännu må dröja, precis som vi i årtionden har bedit om. Och att trenden vänds så människor kan bli frälsta. Men om det är sant som uppgivits att denna organisation också skall tillhöra i sin förlängning en moderorganisation som i sin tur skall underordnas en ännu större organisation som omfattar 160 miljoner människor, då ser vi inte bara grunden, utan hela väggar redan byggda för den stora skökans världskyrka som slutligen skall styras av den kommande Antikrist. Kristna i alla läger: Tänk er för!

Om inte Herren bygger på huset, så arbeta de fåfängt som bygga därpå. Ps. 127:1.

Vi kristna tar så lätt intryck av den värld vi lever i. Den har sina byggen som man slår tillsammans och omstruktureringar sker varje dag. Försäkringsbolag och näringskedjor blir plötsligt banker i dessa jättekonstellationer.

Men Guds församling är inte kallad att bygga efter världens modeller. Vi har ju även sett hur en bank med kristna förtecken gått i konkurs som ett ödesdigert skandalbygge.

Tillsammans, tillsammans, tycks för många ha blivit lösningen och t.o.m. vägen till väckelse. Men ofta märker man inte de underliggande "babelstornstongångarna". Väckelse är inte metoder, organisation etc. men himlasänd atmosfär.

Vi måste locka tillbaka människor från

den breda vägen som leder till helvetet med nya modernare "grepp" tror vi. Skådespel, häftig rockmusik, drama, ljusspel, rökpuffar etc. Men, min vän: man fångar inte själar med djävulens lasso. Gud är densamme och Han går de vägar han fordom gick.

Korset kan aldrig förgyllas med kristen kosmetika eller katolikernas guld. Det nakna korset – förbannelsens trä – är fortfarande den kraft som kan lösa de bundna. Humanismens spindelväv duger inte till att sy kläder åt Jesu återlösta brud. Varken liberalteologi eller framgångsteologi bär korsets tecken. Inga krucifix med en död Jesus hängande på, är tecknet på rättfärdiggörelse, men en uppstånden Jesus som köpte oss med sitt blod är den uppståndelsekraft som vi skall presentera för en i synd fallen värld.

Är också Svenska Evangeliska Alliansen en paraplyorganisation som trots vällovligt syfte med uppfordran till "knäarbete" ändå visar sig vara en ekumenik bland ekumeniker som till sist mynnar ut i självändamål? Det är en öppen fråga.

Var finns protestanterna?

De finns. Pris ske Gud. Trängda som alltid, men de finns och de lever. Det är människor som inte låter sig påverkas av "konungsliga påbud". Man sörjer över avfallet i vårt land och inte minst i den religiösa världen. Det är de hungriga, längtande människorna som sitter sörjande vid "Babels floder", längtande att få ta ner sina harpor och återuppliva den levande "strängmusiken". Det är inte nostalgi. Det är hjortslängtan. Ps. 42:2

De minns de gamla, enkla men kraftfulla predikningarna av t.ex. Frank Mangs och liknande. Man kan i anden förnimma atmosfären i de gamla kamineldade bönhusen, som idag förvandlats till bilverkstäder, för vår tids avgud BILLEN.

Dessa längtande själar som sitter bundna av kyrkopolitik och prelater, de skall snart lik Simson kunna slita banden av sej och göra sin sista insats för Gud, befriade från allt "kvarnarbete". Det är "gräsrötternas" tid som kommer.

Men det finnes, pris ske Gud, ett annat folk. Som lever befriade från världen och dess väsende. Det är Maranatafolket och de finns spridda över hela vårt land, om än i mindre grupper.

De kan liknas vid Israel. De är ett från världen avskilt folk. De bor för sej själva, har särskilda lagar. Ett folk som Gud välsignar. Men ett evangeliserande folk.

Reflexioner över

De lo försar

De ska samla kristna

När man och två ledare kommer ett land ryddas Svenska Evangeliska Alliansen.
Det blev en bred uppgivning med fullt lika många idéer och Svenska kyrkan och organisationen grundades.
- Vi är inte en rörelse, utan för ett bibliskt perspektiv på tillvaron, säger samfundets ledare Gösta Sjöström.

Det var cirka 250 personer på plats när Svenska Evangeliska Alliansen bildades i Stockholmskyrkan i Stockholm i fredags. Ledningsgruppen består av kristna ledare och andra kristna som vill belysa kristenheten i Sverige. I den nya kyrkan ska kristna från alla kyrkor i Sverige och Svenska kyrkan i USA sammanas.
Flera frivilliga utredningskommissioner har påbörjat. Utredningen har uppgifter att belysa kristenheten i Sverige. Sedan har kristenheten som till exempel är en viktig del i uppgifterna.
- Förstodet. Läst den Drev...

Här är det
KLIPP. Den
uppgivningen för
Svenska Evangeliska
Alliansen grundades
i fredags i Stockholm.
Förstodet. Läst den Drev...

SEA invigs. Klipp ur Tidningen Nya Dagen, 30 oktober 2001.

Det var dem som Bileam såg. Det var dem som han välsignade mot givna or-
der. (4 Mos. kap 23 och 24)

Detta fria folk som sjunger Mose och Lammets sånger är de som väntar Jesus kommande för att hämta sin återlösta brud.

De har sett mönsterbilden av Guds församling som en tillsluten lustgård. Den lustgården är inte platsen för "ekumeniska tempelbyggare". De kommer alltid i all sin fromhet bärande på egentillverkade "vinkelhakar" och måttstockar varmed de vill vrida och vända på givna mått och regler och gudomliga lagar.

De respekterar inte hörnstenens omutliga eviga mått. De vill helst rucka på den så den stämmer med deras människobud och självgjorda dogmer. Typexempel är L99. De har sina egna ritningar som de breder ut och säger: Vi vilja bygga tillsammans med er, ty vi söka

eder Gud liksom I. Esra 4:2.

Se upp med det fromma talet: Vi har samma Gud som ni! Det kanske de har. Det vill ingen förneka. Men kanske de kommer släpande med alltför mycket av "Tobias" bohag i form av ritualism, sakramentalism, underhållningsprogram, humanism, liberalteologi eller kanske rent av förnekelsesteologi, och den populära framgångsteologin importerad från Tulsa. Ja, kanske rent av den bedrägliga villfarande läran JDS. Byggnadsmaterial undermåligt att bygga Herrens hus med.

Men tack Gud, att det finns "Serubbabel och Jesua själar" som vägrar att bygga med "populistiska tempelbyggare", utan renar sina kamrar och tempel från allt vad "Tobias-bohag" heter. Esra 4:2-3, Neh. 13:8.

Skall vi tro att vi skall bygga på Herrens hus efter hans premisser och ritningar – Guds Ord – så behöver vi slipade yxjärn. Kanske vi – om vi någonsin haft dem – tappade bort dem i all religiös verksamhetsjargong? Kanske ditt och mitt yxjärn legat och rostat i gytjan på flodens botten? Då är det tid att böja sig ned på samma plats som vi förlorat det. vi måste ta upp det själva, men i kraft av en annan som böjde sig ned och drog oss upp ur den djupa dyn. Han som tog initiativet, ty träet är redan kastat i floden. Det trästycke som upphäver tyngd-lagaren så järn kan flyta. Det välsignade Golgaträet är redan rest och där kan vi få igen det borttappade yxjärnet. 2 Kon. 6, Ps. 40.

Det är omvändelse vi behöver varje dag. Yxjärnet som är vårt liv måste slipas dagligen. Det är inte varierande

"byggare" vi behöver med ett "nytt" evangelium, men vi behöver slipas av Guds mäktiga hand.

Den väckelse vi längtar efter måste inte nödvändigtvis komma från amerikanska "undergörare". Den finns bakom stugknuten och den heter "hjortlängtan" och sann ödmjukhet. Ps 42:2, 1 Petr. 5:5.

Kommer SEA att bli en vattendelare inom pingsten?

Det vore kanske bra? Delning är ju livets princip. Organisatorisk enhet har Babels ande. Det blir som min armbandsklocka, som visserligen sitter på armen, men jag är inte organiskt förenad med den.

Tillbaka till kraftkällorna. Tillbaka till de gamla stigarna. Lämnande världen och dess väsende. Avskild för Gud. En broder sa: Jag bryr mej inte om karriär eller pengar. Jag vill bli en slav för Gud. Ja, måtte vi alla ha den intentionen! Vad har vi att förlora? Om vi blir slaktfår, vad betyder det emot lönen i himmelen?

Sovande kristna är lätt att bedraga.

Samma strategi som EU med framgång praktiserar håller på att bli en satanisk strategi bland de kristna. Med små omärkliga förändringar och "låga trappsteg" manipulerar man aningslösa, fromma kristna, som för länge sedan slutat kämpa utan istället finner sig tillrätta med sin situation och anar inte vad som planläggs i den andliga världen.

Må vi som kristna ge akt på det profetiska Ordet och vara vakna inför tidens allvar. Bästa sättet att hålla sig vaken är att vara himlavänd OCH VÄNTA JESU ÅTERKOMST FÖR ATT HÄMTA SIN BRUD!

FESTEN ÄR ÖVER! VÄRLDEN BRINNER! SNART KOMMER VÅR ÄLSKADE JESUS FÖR ATT HÄMTA SIN EGEN ÅTERLÖSTA BRUD!

Måtte våra kyrkor och kapell fyllas till bristningsgränsen i dessa sista flyende minuter innan han kommer. Men vad som skall föregå en landsväckelse vet vi inte. Troligen nöd och förföljelse!!! Kanske kommer det från öster en invasion? Vad vet vi? Allt står i Guds hand. Må vi arbeta och bedja och vänta Guds Son ifrån himmelen. Natten kommer då ingen kan verka.

MARANATA! Kom Herre Jesus! ■

paraplyorganisationer

fria ala lingen

Sten-Gunnar och Jack-Tommy

reder ut begreppen

du har tidigare publicerat materialet om PINGST – fria församlingar. Under denna höst har församlingarna materialet som underbeslut om medverkan i den riksförening som skall bildas lördagen 12 december i Filadelfiakyrkan Stockholm.

Materialet har arbetats fram under en lång process med många arbets- och rådslag. Bakom det färdiga förslaget finns en grupp av församlingar från hela Sverige, den så kallade Stora referensgruppen, som processen blev kompletterad med den så kallade Ungdomsreferensgruppen. I ledningen för den här arbetsgruppen finns Sten-Gunnar Jönsson, föreståndare i Filadelfiaförsamlingen Stockholm och Jack-Tommy Jönsson, föreståndare för Smyrnaförsamlingen Göteborg. De har ibland Lilla referensgruppen.

Detta sammanförde Sten-Gunnar och Jack-Tommy för att ställa ett frågefrågor utifrån det material som församlingarna bearbetar. Här kommer läsare mer inblick i processen och vad den förväntas leda till. Och svar publiceras från en inspelning som är redigerad och förklarad enkelhetens skull kallas riksföreningen FFS.

Foto: Paulus Eliasson

Text: Gösta Karlson

PINGST

- fria församlingar...?

Att gå igenom alla turer i ämnet låter sig inte göras. Tanken om ett pingstsamfund har ju redan några år på nacken. Några reflexioner in-finner sig emellertid då man konfronteras med en artikel i tidningen *Pingst nu*. Här talas om 'associerat medlemskap' - 'Rådslag' - och en nära nog maktfullkomlig styrelse, etc. Epilogen i nämnda artikel slutar med ord om att "...vi kan förändra världen" - underförstått då genom en organisation sådan som man presenterat den.

Uppriktigt sagt är det väldigt svårt att penetrera bakomliggande orsaker till projektet. Är man rädd för att bli betraktade som 'annorlunda' i relation till omvärlden? Den oron fanns aldrig hos pionjärerna - tvärtom! Man ville vara ett avskilt folk, i världen men inte av densamma. Läger man därtill **all** kraft, alla slantar och all energi som kunde ha används för själars frälsning, men som nu lagts ner på att få detta organ på fötter, ja då får man känslan av att man har låtit sig luras.

Oändligt mycket allvarligare blir det om man vidgar synfältet; ser lite framåt så att säga. Är det inte lätt att här se en förberedelse till att enkelt kunna *registreras* under en annan politisk status i vårt

-Det här "Förslaget" går ju oändligt mycket längre i toppstyrning än något av de samfund som vi i dag känner till; de förbleknar i sina organisatoriska former jämfört med här framförda förslag.

land än den som i dag är för handen? Associationerna till kommunistiska och totalitära system ligger nära.

Efter ett antal år tar en ny generation vid. Då blir frågan hur den 'utvecklar' de här samfundstankarna med sina diktatoriska hårda bindningar, tecknade i det så kallade "Förslaget". Det är inte svårt att tänka i de banorna när man ser hur dagens efterföljare till pionjärgenerationen helt vill förvanska det arv de lämnade efter sig. Det här "förslaget" går ju oändligt mycket längre i toppstyrning än något av de samfund som vi i dag känner till; de förbleknar i sina organisatoriska former jämfört med här framförda dekret/förslag.

Personligen är jag mycket förvånad över att 1.000 predikanter inte alls ser

ett eskatologiskt skeende i sammanhang. Sysslar man inte längre med apokalypsen? Gömmer man sig bakom den slitna frasen om spekulation av det skälet att man inte ids ta i dessa högaktuella ting? Sjunger man inte längre att "...tidstecken visa att Herren är nära, snart kommer Jesus igen?"

Trenden är i dag *samgående* inom den religiösa sektorn. Pingströrelsen är inte ensam, inte ens i vårt land. Det s.k. 'Nybygget' är ett annat exempel. Hela synsättet är i förlängning inriktat på en världskyrka med alla de ingredienser Bibelns profetiska texter talar om. Men att denna rörelses folk skulle gå i spetsen?! Tala om pendelns lag; en stark markering av den fria församlingen i embryot av pingstväckelsen och nu... ■

Tillbaka till ursprunget Ny bok av Gösta Karlson!

-Föreliggande skrift fyller ett behov så tillvida, att Mellanöstern - Israel och världshändelserna har gått in i ett enormt allvarligt skede. Parallellt med detta upplever den kristna församlingen en krissituation som inger oro, för att nu inte säga förfäran.

-Världslighet och kraftlöshet kännetecknar många gemenskaper, och hela samfund står inför ett avfall som också är profetiskt förutsagt. Den kristna församlingens enda räddning är:

Tillbaka till ursprunget.

Tillbaka till ursprunget är utgiven på BMC-förlag och kostar **59:- + porto**
Beställs från BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 Bromma, 08-98 56 83

En annorlunda bibelskola

Foto: Mikael Eliasson

Avslutningshelgens möten i Medborgarhuset i Stockholm blev en riktig fest.

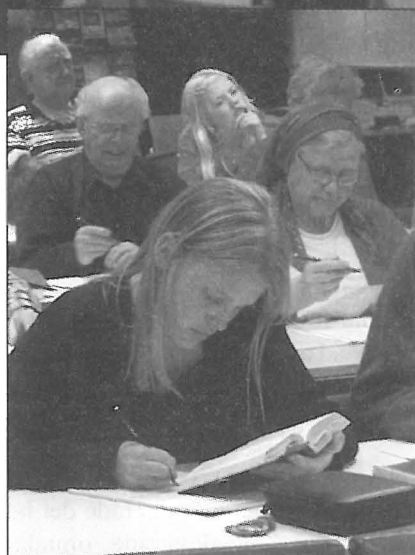

Foto: Mikael Eliasson

Elever i alla åldrar rannsakar skrifterna, närmast Theresia Vidén.

Text: Sebastian Vidén

Maranataförsamlingen i Stockholm bjuder varje år in till Bibelskola under hela oktober månad, så skedde även detta år.

Det blev på många sätt en annorlunda bibelskola; möblering, undervisningsmaterial, och metoder - allt för en bättre koncentration och samling.

Den kom i huvudsak att präglas av fyra ämnen, ett för varje vecka.

Första veckan handlade om "De första grunderna", vilket visade sig vara både intressant och behövligt, då en stor del av deltagarna utgjordes av ungdomar och barn.

Under andra veckans studier gick vi igenom ämnet "Församlingen i Bibeln och historien", om hur kampen har stått mot de rent profana makterna, men också de religiösa.

Veckan som följde handlade om storfamiljen, och dess kamp genom historien.

Den sista veckan sammanfattades mycket av det som sagts tidigare, med uppmaning till fortsatt kamp. Under Bibelskolan kom många lärare till tals. Förutom församlingens egna lärare, har bl.a. Stig Andreasson, missionär i Frankrike, Yngve Stenfelt från Danmark, Kjell Roos från Småland och Tage Nilsson från Bro

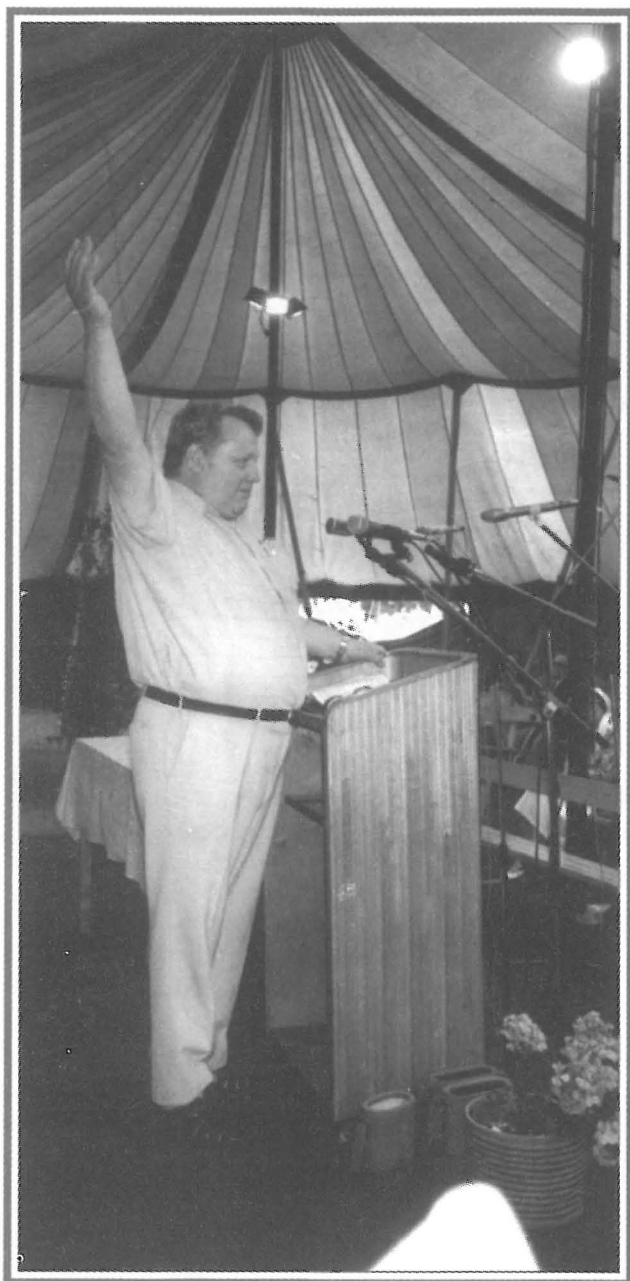
medverkat. Under näst sista helgen hade vi även besök av Jan Egil Hafsahl från Oslo och den sista helgen deltog Gunno Anderson från Örebro. Veckorna präglades även mycket av evangelisation, dels torgmöten på olika platser och dels utpostmöten. Första veckan ordnades väckelsemöte i Rinkeby Folkets Hus, och sista helgen, Alla Helgons dag, förlades två möten i Medborgarhuset på Södermalm.

Det märktes i de möten där eleverna fick komma till tals och vittna om vad de upplevt, att bibelskolan inte varit förgäves. Ingen lämnade Bibelskolan utan att vara berörd på det ena eller andra sättet. Förhoppningsvis med en förnyad vision och kallelse! ■

Foto: Mikael Eliasson

"Sjungen syskon under vägen". Barn och ungdomar i lovsång till Gud.

Predikan av Arne Imsen

Formalisterna, fariséerna, den officiella religionens representanter, ser sällan individen, därför att de tänker på institutionen.

Men Herren bryr sig inte om institutionen, vilket namn den än har. Han bryr sig om individen.

Väckelser kommer inte för att rädda gamla församlingar eller samfund, de kommer för att rädda människor.

*-Och de gingo hem var och en till sitt.
Joh. 7:53*

Så kort och odramatiskt avslutas en oerhört händelserik vecka. Lövhyddohögtiden var en tradition med månghundraåriga anor. Det tillhörde årscykeln att judarna någon gång varje år reste upp till högtidsstaden Jerusalem, för att där fira högtid och tillbedja.

Påsk, pingst och lövhyddohögtid valfärdade man till välsignelsens stad. För de flesta var det en tradition utan djupare religiöst innehåll, men för många var det säkerligen en högtid med allvarlig tillbedjan, då de i ödmjukhet nalkades Gud. Men den här lövhyddohögtiden blev definitivt annorlunda än alla de andra högtiderna.

Det började ganska uppseendeväckan-

Liv e

*Tidigare publicerad i
tidningen Midnattsropet, 1972.*

de, därför att folket som kom till Jerusalem ifrån vissa av de judiska bygderna och ifrån Galiléen hade ett stort men farligt samtalsämne. Diskussionens vågor gick höga, och stridiga meningar hade redan på vägen upp till högtidernas stad konfronterats. Det var spänning i luften, det var nyfikenhet, undran, förvåning. Vad var det för samtalsämne man hade?

Jo, man visste att berätta att i den judiska landsorten hade en man, som väckt sensation uppträtt och nu frågade man vem och var han var.

Då man kom upp till Jerusalem tystnade diskussionen, men talet fortsatte i tysthet. Man viskade man och man emellan. Vem är denne? Några sa: "Han är en rättsinnig man", medan andra påstod: "han förvillar folket" Några menade: "han är inspirerad av en ond ande". Andra sa att Gud sänt honom som Israels förlossare.

Högtiden började, dagarna framskred och mitt i veckan kulminerade det hela med att den omdiskuterade, omtalade mannen kom till Jerusalem. Han blev föremål för allas uppmärksamhet. Man ställde frågor, bombarderade honom med frågor, därför att man ville veta vem han var.

Han trädde fram med ett mäktigt buskap. Lyssna noga till hans ord. Det är som om varenda stavelse hade en spjutspets. Lägg märke till hur han behandlar lagen, sätter den i sitt rätta sammanhang och aktualiserar dess budskap.

Han säger:

-En gärning allenast gjorde jag, och alla förundren I eder över den. Moses har givit eder omskärelsen - icke som om den vore från Moses, ty den är från fäderna - och så omskären I människor också på en sabbat. Om nu en människa undfar omskärelse på en sabbat för att Moses lag icke skall göras om intet, huru kunnen I då vredgas på

er ceremoni

mig, därför att jag på en sabbat gjorde en människa hel och hållen frisk? Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom". Joh. 7:21-24

Vad var det egentligen som hade hänt? Jesus hade kommit och brutit sönder hela mönstret för den vanliga, traditionella och formalistiska gudstjänsten. Det går icke till längre som det gjorde förr. Det var inte ceremonier, ritualer eller paragrafer Jesus kom med. Han kom med liv. Han kom inte med paragrafer, men han fullbordade själv Mose lag.

Det som sker är ett märkligt rollbyte. Formalisterna faller ur rollen. De kan inte riktigt förstå vad de är med om. Men behovets barn kallas fram. Vad är det för brokig samling man finner omkring Jesus? Det står så här: "Till honom kommo alla". Syndare och publikaner kom för att höra honom. Behovets barn. Han kommer inte till dem med en receptbok eller en handbok i liturgi. Han kommer med liv och övernog. I det ögonblick du tackar Jesus så kommer det att förmeras.

"Väckelser kommer inte för att rädda gamla församlingar eller samfund, de kommer för att rädda människor."

Jesus drog en följdriktig slutsats av det han såg och iakttog. Han sade:

-Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom.

Det var som en svärdspets trängde sig igenom hela ceremoniväsendet och drabbade översteprästens hjärta och alla hans prästerliga funktionärer med honom.

Troende vänner, låt oss samla oss för att vara med om en härlig drabbning. Låt oss hålla ut, och vi ska få vara med om en underbar drabbning, där vi får rycka själarna loss från satans operationsfält och föra dem som segerbyten in i Guds eviga rike. Men då måste vi få tag i hemligheterna, få lösenord, nycklar.

Skenet bedrar. Av det yttre skenet att döma, så var det ett idealtillstånd i Jerusalem. Traditionen gick av stapeln, utan att någonting saknades. Allting fanns, ifrån det betydelsefullaste till det minsta. Där fanns leviter, där fanns präster, tempel, funktionärer, där fanns offren. Där fanns körerna. Allt i det yttre skenet gav vid handen att det var ett idealtillstånd i Jerusalem. Men det var inget idealtillstånd, det var nödtider.

Innanför den tilltalande exteriören döljer det sig bottenlös förtvivlan, nöd och vanda. Formalisterna, fariséerna, den officiella religionens representanter ser sällan individen, därför att de tänker på institutionen. Men Herren bryr sig inte om institutionen, vilket namn den än har. Han bryr sig om individen.

Väckelser kommer inte för att rädda gamla församlingar eller samfund, de kommer för att rädda människor.

Det spelar ingen roll vad vi har satt för namn på kyrkporten; det är inget alibi att vi är på rätt väg. Här gäller det att vi rannsakar våra hjärtan och tar reda på om Jesus är levande och dyrbar för oss. Ära vare Gud och Lammet! Gud vill gå fram. Han ser med eldslågor, profetisk glöd genom det yttre skiktet.

Ser du honom efter tre års predikantverksamhet i Israel, då han tar avsked; en avskedspredikan som jag tror aldrig någon har åstadkommit efter honom. Då står han utanför staden och tårarna faller till marken. Han kvider i vanda:

-Jerusalem, o, att du idag hade insett också du vad din frid tillhör. Men nu är det fördolt för ditt hjärta.

Möjligheterna förkastades, portarna stängdes och en hel nation fördes in under Guds straffande kärlek. Har du hört Einar Ekberg:

-Från bergets topp han blickar över staden, vars kullar glimma, glänsande i sol.

Men bland palatsen ser han främst i raden, det stolta templets strålande kupol.

Han ser, han ser med blick som genomtränger, det fagra skal som döljer bitter nöd.

Han ser hur synd och otro utestänger välsignelsen som han så ofta bjöd.

Solen sjunker, dag blir natt över en nation som har ropat:

-GIV OSS BARABBAS LÖS!

Jag skulle vilja fråga: Tål vi herdens beskning, då han visiterar församlingen? Är vi nöjda med utanpåverkan, har vi skaffat oss en maranatarutin, så också vi hjälpligt kan rädda gudstjänsten utan smörjelse, utan kraft, utan förlossning? Jag besvarar icke fråga, bara ställer den.

Kom ihåg: Gud dömer icke efter det yttre, han ser igenom skalet. Han gör det, därför att han har en enda avsikt, och den är att komma människor till hjälp. Det finns en som beder. Det finns en röst i himmelen som beder för dig och mig. Han vill komma till undsättning och befria. Han vill lösa från religiös formalism och göra dig till en livs-sann, levande väckelsekristen. Han längtar efter att få giva dig sitt liv, att få ikläda dig sin härlighet och göra dig i stånd att bli en hel, sann och okluven människa.

-Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom.

Se icke på det yttre. Det kan se tilltalande, imponerande, attraktivt ut, men det kan vara en förfälskning. Hur vet jag att

det är rätt och hur vet jag att det är riktigt. Vem är det som står i centrum, vem är det som är föremålet för vår tillbedjan? Är Maranata i centrum, då är det definitivt galet. Är verksamheten i centrum, då har det redan skett en förskjutning, en avvikelse. Men är Jesus i centrum, så vi rör oss emot honom i en sann och oförfalskad och obesmittad tillbedjan, ära vare Gud, då är det härligt.

Budskapet gick genom många kanaler till Jerusalems religiösa personligheter. Och de vidtog snabba motåtgärder för att eliminera den här mannens vidare framfart. De sände ut rättstjänare för att gripa honom. Soldaterna, de beväpnade knektarna kommer för att ta honom och fängsla honom. Men med sitt blotta ord avvärjar den här mannen de utsända. Han öppnar munnen och orden är som spjutspetsar som faller soldaterna till marken.

Det finns inte tillstymmelse av oro, ångslan, ångest då han utbrister:

–Ännu en liten tid är jag hos eder, sedan går jag bort till honom som har sänt mig...

Det är icke överestepresten eller rättstjänarna, icke den politiska, militära eller religiösa makten som bestämmer hur länge jag ska verka. "Ännu en liten tid.... Sedan går jag bort." Guds ord bär icke bojar. Ännu en liten tid... Det var ett revolutionerande budskap. Han säger:

–I skolen dock söka efter mig, men I skolen icke finna mig och där jag är dit kunnen I icke komma.

Hela denna undervisning är fantastiskt avvärjande. Han talar om för dem vilka de är. Vilken makt som än kommer emot, måste retirera, därför att ingen kan ta mitt liv. Men jag ger mitt liv. Sänd vem du vill, ingen kan ta mitt liv, men jag ger mitt liv. Vilka ger du ditt liv för Jesus? Jo, det är för de här stackars människorna, syndarna, publikanerna, de sjuka. Ty det är icke de rättfärdiga som behöver läkedom, det är de sjuka som behöver hjälp. Jag ger mitt liv, för de sjuka, för de sårade, säger han. För de bortkomna, för de vilsegångna ger han sitt liv. Han gav sitt liv i en blodig död på Golgata, men ingen kunde ta det.

Han gav sitt liv i en blodig död, ingen kunde ta det. Ingen kunde ställa upp de arméer som tarvades för att ta honom. Man ser hur den intelligenta andevärlden driver sitt spel för att få bort honom. Det är som om hela den sataniska andevärlden via alla kanaler var ute för att få tag

på honom. Men han vann seger. Han segrade. Är du glad för att du är frälst? Ingen kan ta ifrån dig rätten att bli andedöpt. Ingen kan ta ifrån dig *brödet* att bli helbräddagjord. Tag in och ät Guds eget ord och du ska uppleva att det är skapande.

Ingen kunde ta honom eller tvinga honom tillbaka, men så småningom så drar han sig tillbaka, efter fullbordad mission. Då det gäller framtiden så vill Gud uppenbara vissa saker. Han vill göra klart för oss att vi har vårt nådeserbjudande, men inte hur länge som helst. Det du idag erbjuds fritt och för intet, kanske du ska söka efter i morgon utan att få tag på det.

Det är icke längre skuggor, det är verklighet; det är icke längre symboler; det är upplevelser. Jesus är mitt ibland oss därför att han inte lämnade oss hjälplösa.

Jesus är suverän. Han for upp, det har ingen gjort före honom. Bibeln säger om GamlaTestamentets heliga och härliga gestalter att de gick ner i dödsriket. – Men om Jesus står det:

–Han for upp. Han tog fångar, han gav gåvor.

Vad var det för fångar han hade med sig när han for upp? Det var dödsrikets fångar, GT:s heliga, troshjältarna, Abraham, Isak, Jakob, Mose, skökan Rahab, David etc. Jesus gick ned i dödsriket och så proklamerade han sin seger efter att ha tagit nyckeln till döden och dödsriket ur satans händer, och så öppnade han dödsrikets portar. Han förde så ut dem som väntade och överförde dem till paradiset. Och i den skaran var också rövaren på korset med. "Tänk på mig, då du kommer i ditt rike". Då säger Jesus:

–Sannerligen, idag ska du vara med mig i paradiset.

Så är vi då på tröskeln till den nya tidsåldern. Ljus bryter fram över ett släkte som generation efter generation i årtusenden hade trälats under synden, under döden och under sjukdomen. Vägen var öppen, fri. Och nu är de i paradiset och väntar på uppståndelsens morgon, att få förnas med alla dem som ska träda fram ur

gravarna och möta honom, den store Förlösaren på skyn uppe i lufthimlen.

–Han for upp, han tog fångar...

"Men av de två, gjorde han en enda kropp." Och den kroppen är församlingen och nu har vi allesammans, hur långt borta vi än är, tillträde till en och samma nåd. Vi kan komma till honom och uppleva hans frälsande kraft.

När rättstjänarna hörde detta budskap, började de fundera, och de återvände med oförrättat ärende. De kunde ingenting göra. Vad var det för någonting som gjorde detta? Han hade ju inga militära maktmedel, han var ju inte alls militant på något sätt. Men det var orden, och det var det sätt på vilket de uttalades som fick krigarknektarnas hjärtan att smälta som vax. Och de fick återvända med oförrättat ärende.

Hela ceremonin har gått av stapeln till slutet. Varenda liten detalj, varenda fas hade spelats upp inför det här folket, men nu står Jesus där mitt på tempelplatsen, i samband med den ceremoni som kallades för vattenösningsceremoni. Nu står han där, medan prästerna håller på att ösa sitt vatten. Han står där och säger **KOMMEN TILL MIG**. Kommen till mig I alle som törsten!

–Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram såsom skriften säger.

Så bådär han en ny tid. Gott folk; nyfrälst och gammalfrälst, nu bådär Han en ny tid; **ANDENS TID**.

Det är icke längre skuggor, det är verklighet; det är icke längre symboler; det är upplevelser. Jesus är mitt ibland oss därför att han inte lämnade oss hjälplösa. Han kom till oss genom den helige Ande, och den helige Ande är här. Han säger:

–"Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flöda fram såsom skriften säger." Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå, ty Anden var då ännu icke given, eftersom Jesus ännu icke hade blivit förhärligad.

Bojorna ramlar från långtande barn som definitivt har tröttnat på alla ceremonier, som inte längre finner någon förlösning i ritualerna. De ser detta döda religionsspel upprepas år efter år; utan hjärta, utan blod och nerver. Mekaniskt, objektivet, kyligt som ett månlandskap.

Jag hör hur bojorna rasslar till. Fjäll faller från människors ögon, och så sä-

ger man: "Denne är förvisso profeten!" Andra förklarar att han är Messias. Åter andra säger: "Icke kommer väl Messias från Galiléen?" Och så är samtalet i gång. En del är förargade, och andra prisar Gud. Andra lovar Herren för att de har sett något förunderligt. Här är upptakten till det som äger rum på Pingstfestens dag, då skaror döpes i den helige Ande. Ty det är en stor del av den här skaran som sedermera återvänder till Jerusalem och upplever andedopet. Har du mött Jesus? Har du mött honom som profeten? Har du mött honom som Messias?

Det höll på att utveckla sig till ett kraftigt, religiöst folkgräl den sista dagen, därför att en del ville gripa honom och fängsla honom. Men Jesus gick sin väg efter uträttat ärende, och efter det att många hade upplevt hans härlighet.

Jesus är ingen ceremonimästare. Jesus är icke till för att bevara, försvara och bevaka en religiös tradition. Jesus längtar efter att få ge liv. Och hans ord är skapande; det är makt i det. Så heter det:

-Och de gingo hem, var och en till sitt.

En del går hem med fast beslut att ta reda på närmare hur det här förhåller sig. Mer än någonsin tidigare så börjar de att be till Gud. De tar fram bokrullen, och

Den sista dagen i högtiden, då man kört slut på alla sina religiösa ceremonier, då allt är förbrukat och nerslitet, då kommer han, och så blir det liv, LIV och liv igen.

de börjar att läsa; och de läser ivrigt för att få veta vad det här kan vara för någonting. Men så finns också de färdiga människorna. De vet allt, kan allt. Tar bokrullen under armen och går hem; förargade, stötta och ohjälpligt förlorade.

När uppfyllelsens dag är inne, träder den här skaran, som är påverkad, fram. Där finns en anknytningspunkt; en kontaktyta. Och då Anden faller, så faller den överallt, pris ske Gud. Man kunde kontrollera den ene, man kunde hindra den

andre, men nu är det många representerade. Nu är det inte bara en Jesus längre, det är många utav dem! Det blir värre och värre; det tändar överallt. Prisat vare Gud och Lammet, elden brinner! Den brinner överallt! Det finns inte längre någon makt som kan hindra det.

Uppståndelsekraften är i verksamhet. Alla fördämningar bryter. En ny epok; Andens härliga epok är inne, förlossningens tid över Israel och över folken. Det brinner överallt där längtan är väckt.

Man har Anden, och ingen kan hindra den, för Anden, den är som vinden; den blåser vart den vill, och den frågar icke; och aviserar icke heller sin ankomst. Den fyller, och den fyller inte bara till brädden, utan den flödar över. Hör du hur budskapet ackompanjeras av gudomlig musik? Det är som om Herren hade satt på hela orgelregistret; Allt som finns för att han vill göra klart för oss vilka resurser han förfogar över.

Och det skall ske, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött. Det är ingen kyrkofurste som bestämmer det. Det är ingen predikanthjärna som kan avgöra det, det är inget samfund som avgör det. Anden faller över längtande Guds barn. Detta är gottgörelsens tider, då alla de årsgrödor som har gått förlorade skall gottgöras, och den tomma logen ska fyllas med säd. Förråden skall fyllas, och Guds barn skall förnyas som aldrig förr. Gud vill göra det för sitt härliga namns skull, och det är i den här tiden som han vill göra det.

Herren kommer att hela sjuka, och han kommer att göra det på sitt eget förunderliga vis. Du ska få uppleva att det blir lika naturligt att anlita läkaren Jesus Kristus, som det är att gå till bordet för att äta mat. Hälsa är bröd för barnen. De blir aktiva och fyllda med kraft.

Den sista dagen i högtiden, då man kört slut på alla sina religiösa ceremonier, då allt är förbrukat och nerslitet, då kommer han, och så blir det liv, LIV och liv igen.

Är du redo att acceptera Jesus som störordningen och ceremonierna, han som icke tar några hänsyn till de krav som självbevarelsedriften, din fromhet, moral, eller andra sedvänjor diktar? Är du redo att bli barn för att kunna fröjda dig på barns sätt över Herrens härlighet? Då ska du få uppleva att han utgjuter av sin Ande över allt kött. ■

HOTBREV

Regeringen föreslog i en remiss till lagrådet, den 18:e oktober att "hets mot homosexuella som grupp skall kriminaliseras, genom att bestämmelsen om hets mot folkgrupp utvidgas till att omfatta även hot eller uttryck för missaktning med anspelning på sexuell läggning". Dock, "att endast citera och diskutera exempelvis religiösa urkunder faller inte inom det straffbara området".

Tidningen Nya Dagen skriver två dagar senare; "Det ska inte bli straffbart att citera och diskutera bibelns syn på homosexualitet, som frikyrkorna varit rädda för... Justitieministern Thomas Bodström har tidigare efter Nya Dagens uppmärksamhet lovat att bibelläsning inte skall bli straffbart". Det låter ju bestickande, men hur ska det gå för den som inte är intresserad av att föra en diskussion om och dagtinga med sin bibelsyn? Ja, det får vi också veta i nämnda tidning; "Var gränsen går får avgöras av praxis i domstolarna".

Så, det är alltså där den kristna rikstidningen räknar med att träda fram för att försvara bibelordet? Då vore det kanske på sin plats att ta fram och om igen läsa Arne Imsens bok "Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian". Ett och annat råd står att finna där inför kommande sejourer i dessa kamrar. Kanske något som den kristna rikstidningen borde uppmärksammat redan innan författaren gick ur tiden.

Som ett eko ur det förgångna och som en liten föraning om vad som kan vänta den som inte låter sig skrämmas, fick tidningen Maranatas redaktion nyligen ett hotbrev. Innehållet visade sig vara ett klipp ur Maranata – 5/01 med rubriken "Homosexuella rörelsens nazistiska metoder", ett pulverliknande stoft, samt ett skarpladdat skott! Symboliken är tydlig och alla kommentarer helt överflödiga. Polisens tekniker såg mycket allvarligt på hotet och brevet analyseras nu av Statens baktriologiska laboratorium.

M.E.

Välkommen till en annorlunda jul

tillsammans med
Maranataförsamlingen
i Stockholm

Vi samlas till gemenskap omkring Ordet, bordet, de praktiska arbetsuppgifterna och evangelisationen, bönen och lovsången - allt enligt mönsterbilden i Apostlagärningarna:

"De höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna."

Med Jesus i centrum får vi den sanna julglädjen och friden som inte kan köpas eller säljas. -Gud vare tack, för hans utsägligt rika gåva!

Dessutom inbjuder vi till några speciella

**Profetiska bibeldagar
3-6/1 2002**

Församlingens äldstebröder; Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén och Mikael Eliasson, tillsammans med Stig Andreasson och andra tillresande vittnen medverkar.

Info om möten: 08-98 56 83

Möteskassetter

Inspelningar från Bibelskolan 2001

□ **011007 11.00 Predikan.** Tage Nilsson. Inledning Bertil Fredriksson

□ **011009 12.00 Det är fullbordat!** Paulus Eliasson

□ **19.00 Dopet.** Mikael Eliasson.

□ **011010 12.00 Rotad i Kristus.** Stina Fridolfsson

□ **19.00 De heliga Skrifterna.** Tage Johansson

□ **011011 12.00 De första grunderna.** Hans Lindelöw

□ **19.00 Den Helige Ande.** Kjell Roos

□ **011014 11.00 Predikan.** Robin Widén

□ **15.00 Vart tog uppräckelsen vägen?** Mikael Eliasson, Tage Johansson, Stina Fridolfsson, Hans Lindelöw

□ **011016 12.00 Församlingens ämbeten.** Kjell Roos

□ **19.00 Församlingen och dödsrikets portar.** Hans Lindelöw

□ **011017 12.00 Församlingens historia, I.** Paulus Eliasson

□ **011018 12.00 Församlingens historia, II.** Paulus Eliasson.

□ **19.00 Församlingens grund.** Tage Johansson

□ **011019 12.00 Apostlarnas gärningar.** Kjell Roos.

□ **19.00 Andens verk.** Kjell Roos.

□ **011020 16.00 Mobilisering utanför lägret!** Stina Fridolfsson, Mikael Eliasson, Hans Lindelöw, m.fl.

□ **011021 11.00 Församlingen - den utkallade skaran.** Mikael Eliasson

□ **15.00 Jesus kommer - är du redo?** Mikael Eliasson, Paulus Eliasson m.fl.

□ **011023 14 och 15 Den urkristna församlingen.** Paulus Eliasson

□ **011024 12.00 Gudsrikestanken.** Tage Johansson

□ **14.00 och 15.00 Storfamiljens historia.** Mikael Eliasson

□ **011025 12.00 Storfamiljsliv.** Emanuel Johansson.

□ **19.00 Andens verk.** Kjell Roos

□ **011026 12.00 Modalismen och andra avarter.** Jan Egil Hafsaahl

□ **14.00 Nådegåvorna.** J E Hafsaahl

□ **16.00 Andens gåvor.** Gösta Karlson

□ **19.00 Kunskap och visdom.** J E Hafsaahl.

□ **011027 16.00 Den treenige Guden.** J E Hafsaahl.

□ **19.00 Väckelsemöte med dop!**

G Karlson, J E Hafsaahl, T Johansson

□ **011028 11.00 Kärlekens lov.** J E Hafsaahl.

□ **15.00 Inför Jesu tillkommelse.** Gösta Karlson

□ **011029 12.00 och 14.00 Katolicismen I & II.** Stig Andreasson

□ **011030 12.00 De första grunderna.** Stig Andreasson.

□ **14.00 Guds fasta grundval.** Hans Lindelöw

□ **011031 12.00 och 14.00 Ockult bundenhet I & II.** Stig Andreasson.

□ **011101 14.00 Andens gåvor.** Kjell Roos

□ **011102 16.00 Ekumeniskt nätverk på biblisk eller ekonomisk grund?** Hans Lindelöw, Mikael Eliasson, Stina Fridolfsson, Stig Andreasson

□ **19.00 Höga Visan.** Tage Nilsson

□ **011103 11.00 Väckelsemöte i Medborgarhuset!** Emanuel Johansson, Roger Lindroos, Paulus Eliasson, Stig Andreasson. Mikael Eliasson leder.

□ **15.00 Väckelsemöte i Medborgarhuset!** Ulla Näsholm, Samuel Hafsaahl, Yngve Stenfelt. Robin Widén leder.

□ **19.00 Förakta icke profetiskt tal!** Kjell Roos.

□ **011104 11.00 Den andliga församlingen.** Gunno Andersson.

□ **15.00 Missionsmöte.** Emanuel Johansson, Ulla Näsholm, m.fl.

På vår hemsida: www.maranata.st finns ytterligare möten att beställa!

Böcker

Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto

Guds Rike

Bibelstudier från slutet på 1970-talet. Församlinglivet i praktiken, utifrån Jesu undervisning bl a från bergspredikan.

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Uppenbarelseboken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga.

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbrukad mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från död till liv

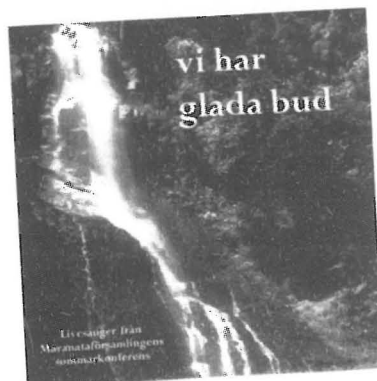
Predikosamling från 1970

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Nyhet!

vi har glada bud!

Äntligen en ny sånginspelning, på både CD och kassett!

Liveupptagning från Maranata-folkets sommarkonferens, 2000.

Solo- och församlingssång:

- Vi har glada bud
- Jehova es mi pastor
- Gud är densamme som fordöm
- Jesus come again
- Halleluja att det full förlossning är
- Du som lever i världen
- Jag frälsning funnit
- Det finns kraft/ Jesu namn
- Kom Herre Jesus
- Den som söker
- Vad gränslös kärlek
- Jesus har aldrig sagt nej
- Evad dig möter

CD: 90 kr + porto

Kassett: 40 kr + porto

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar

☐ Åse Andreasson synger til gitar **NYHET!!**

☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång

☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång

☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger

☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.

☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez

☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

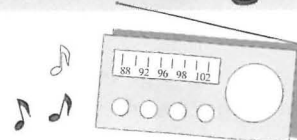
Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 5**

Radiosändningar

Stockholm, 88 Mhz

Dagligen 8.00-8.30

Månd. 18.00-19.00

Onsd. 19.30-20.30

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 21.00-22.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

NYHET!

Maktkamp av Stig Andreasson

"På det andliga området genomlever vi idag en kristid. Kristenheten påverkas av en mängd olika strömningar och tycks till stor del befinna sig i ett tillstånd av förvirring. Detta gäller speciellt västvärlden."

Så inleds boken **Maktkamp**. Några kapitelrubriker: *Sjukdom och demonbesättelse, Befrielsejänst, Den kristne och andevärlden.*

Maktkamp är utgiven i ny reviderad upplaga på BMC-förlag och kostar **59:- + porto**

Den grundläggande konflikten

Appell: Hans Lindelöw

Skriften talar om en grundläggande konflikt i tillvaron, den djupaste och mest kraftiga motsättning som råder i universum. Den har rått ända sen skapelsen, då första Mosebok talar om det här. Det står om fiendskapen som uppstod mellan det som Bibeln kallar för ormens säd och kvinnans säd.

I tredje kapitlet läser vi i vers 15:

-Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen.

Det här får oerhörda proportioner och slår ner i den nationella situationen för de tolv stammarna i Israel, som representerar Guds förbund i Gamla Testamentets mening. Det slår ner också på ett sätt som aldrig tidigare i en individ som Bibeln talar om.

Det står om honom, som är ett frö. Han har så mycket i sig, denne ensamme individ i universum, att det står att han är fröet till en ny skapelse, nya himlar och en ny jord.

Det här står uttryckligen i profeten Jesajas 49 kapitel vers 2:

-Han gjorde min mun lik ett skarpt svärd och gömde mig under sin hands skugga. Han gjorde mig till en vass pil och dolde mig i sitt koger.

Och i kap 51:16

-Jag har lagt mina ord i din mun och övertäckt dig med min hands skugga för att plantera himlen och grunda jorden och för att säga till Sion: Du är mitt folk.

Med dessa ord utväljs Kristus för att han skall strida. Särskilt riktar han sitt svärd mot ormens säd. Som han själv säger: "Huggormars avföda". I Matt 15 talas om att det kom fariséer och skriftlärd för att diskutera med Jesus. Frågan handlade om utvärtes ting, alltså om de allra mest perifera av de religiösa ceremonierna som tillhörde judendomen.

Man anmärkte på Jesus: Varför överträder dina lärjungar de äldstes stadgar? De tvättar ju inte sina händer när de ska äta? Men han svarade och sade: Varför överträder ni själva Guds bud för edra stadgars skull? Gud har ju sagt: Hedra din fader och din moder och den som smädar sin fader eller sin moder han skall döden dö. Men ni säger att om någon säger till sin fader eller sin moder: Vad du av mig har kunnat få till hjälp det ger jag istället såsom offergåva, behöver han alls icke hedra sin fader och sin moder. Ni har alltså gjort Guds budord om intet för era stadgars skull. Ni skrymtare, rätt profeterade Jesaja om er när han sade: Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. Fåfängt dyrka de mig eftersom de läror de förkunna är människobud.

Här ser vi något som är karaktäristiskt för ormens säd. Det är just hyckleriet, som Jesus beskriver. "Detta folk ärar mig med sina läppar..." En religion som passar för läpparna. Varken profeterna, Herren Jesus eller hans efterföljare representerar en religion som passar för läpparna. Nej; det heter: "Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig och fåfängt dyrka de mig eftersom de läror de förkunna är människobud."

Var står vi i denna urgamla, djupa konflikt? Denna konflikt som enligt de profeter som tjänade Gud kommer att kulminera i en generalkonfrontation den yttersta tiden. Var står vi i den här konflikten? Var står du, var står jag?

Vi måste göra ett val, vi måste ta ställning. Det handlar om våra hjärtan, det handlar inte så mycket om våra läppar. Försättningsvis i Nya Testamentet, Uppenbarelseboken beskrivs just den här konflikten och olika faktorer som spelar in. Frågan är: Var ingår vi i den? Och var ingår det som nu kallas för kristenhet?

Aposteln Paulus skriver: "De ska ha ett sken av gudsfruktan, men ska inte vilja veta av dess kraft".

Var står vi, var står du, var står jag?